

10.6.2014

ROLANJE

V petek smo imeli športni dan. Na igrišču smo imeli tečaj rolanja. Ker še ne znam dobro rolati, sem velikokrat padla. Vseeno mi je bilo všeč.

Tia Jenuš, 2.razred

V petek smo imeli športni dan, Ob 9. uri smo se zbrali pred šolo ter skupaj odšli na šolsko igrišče. Tam so nas pričakali učitelji rolanja. Nadeli smo si ščitnike, rolerje in čelade. Potem smo se razdelili v dve skupini. Najprej smo vadili, nato pa se še igrali. Ob 11. 30 smo zaključili športni dan.

Blaž Krajnc, 2.razred

V petek smo imeli športni dan. Na igrišču smo rolali. Glavo smo zaščitili s čelado, roke in noge pa s ščitniki. Rolali smo ob glasbi, vozili slalom in se igrali igrice. Bil je res super športni dan.

Neli Turk, 2. razred

Na športnem dnevu smo rolali. Rolali smo se na igrišču. Imeli smo lepo vreme. Bili smo zelo veseli. Športni dan je na žalost hitro minil.

Tjaša Krajnc, 2. razred

V petek smo imeli športni dan-rolanje. Igrali smo se, učili in tekmovali. Imeli smo opremo za rolanje. To so ščitniki, čelada in rolerji. Tisti, ki so prvič rolali, so se rolanja naučili. Tisti, ki pa smo že znali, pa smo tekmovali in se igrali. Na tem športnem dnevu smo se imeli lepo.

Tajda Žižek, 2.razred

Ko smo prišli v šolo, smo se preoblekli in preobuli. Ko smo dobili sendviče, smo šli na igrišče. Tam smo rolali in tekmovali. Bilo je zelo zabavno. Nato smo se poslovili.

Iris Fradl, 2. razred

Imeli smo športni dan. Na igrišču smo se preobuli v rolerje. Na glavo smo si dali čelado ter se opremili s ščitniki. Nato smo se začeli rolati. Učitelj nam je pokazal vaje. Na športnem dnevu smo se imeli lepo.

Špela Arnuš, 2.razred

V petek smo rolali. Sposodil sem si rolerje, kolenčnike, dlančnike in komolčnike. Naučili so nas rolati. Delali smo vaje in igrali smo se igrice. Imeli smo se fajn.

Jaša Podhostnik, 2. razred

V petek smo na športnem dnevu rolali. Razdelili smo se v dve skupini. Tisti, ki smo znali rolati, smo bili pri učitelju, tisti, ki pa niso znali, pa pri dveh učiteljicah. Bilo je super, žal pa nam je zmanjkalo časa za hokej.

Lija Mumlek, 2. razred

V petek smo imeli športni dan. Prinesli smo rolerje, ščitnike in čelado. Zelo smo se zabavali. Z nami so bili učitelj in dve učiteljici. Zraven rolanja smo imeli glasbo. Vsi smo bili zelo veseli.

Neža Slanič, 2. razred

V petek smo imeli športni dan, kjer smo rolali. Vsi smo potrebovali rolerje in ščitnike. Tisti, ki smo znali rolati, smo bili pri učitelji. Tam smo se učili zaustavljati in igrali smo se igrice. Tisti, ki pa še niso znali rolati, so šli k učiteljicam. Na koncu so vsi že rolali. Žal je zmanjkalo časa za hokej.

Gabriel Šabeder, 2.razred

V petek, 13.6.2014 smo rolali. Bilo je zelo lepo. Nekateri smo že znali rolati, nekateri pa malo manj. Igrali smo se zanimive igrice, kot na primer črnega moža. Imeli smo tudi glasbo. Ostalo pa nam je premalo časa za hokej.

Tilen Mulec, 2.razred

V petek smo se rolali Bil sem v boljši skupini in niti enkrat nisem padel. Ob glasbi smo se igrali različne igre. Za hokej pa nam je žal zmanjkalo časa. Športni dan je minil zelo lepo in vsi smo bili veseli.

Rok Vrbnjak, 2. razred

V petek, ko smo imeli športni dan, smo se na igrišču rolali. Jaz se najprej nisem znal, vendar sem se hitro naučil. Nato smo se igrali razne igrice na rolerjih. Meni je bil ta športni dan zelo všeč in si želim še več takšnih športnih dni.

Klemen Senekovič, 2. razred

V petek smo imeli športni dan. Imeli smo organizirano šolo rolanja. Nujno smo morali imeti čelado in ščitnike. Glede na izkušnje smo bili razvrščeni v dve skupini. Jaz sem bil v boljši skupini. Na koncu smo se igrali igrice, le za hokej nam je zmanjkalo časa. Zdaj rolam še boljše in še bolj varno.

Tilen Poštrak, 2. razred

17.6.2014	<p style="text-align: center;">NARAVOSLOVNI DAN</p> <p>Obiskali smo Leničevo kmetijo. Tam smo si ogledali različna zelišča in jih tudi nabrali. Gospa Irena nam je pripravila zeliščni namaz, ki je bil zelo dober. Tam smo videli tudi goske. Ustavili smo se tudi pri sošolki Zoji, kjer smo videli pujsa in psa. Na Leničevi kmetiji mi je bilo zelo všeč.</p> <p style="text-align: right;">Adrijan Brezner, 1. razred</p>
9.6.2014	<p style="text-align: center;">NA GORIČKO</p> <p>4. 6. 2014 smo 6. in 8. razred OŠ Korena odšli na izlet na Goričko. Po eni uri in 15 minut dolgi vožnji smo le prispeli na cilj. Najprej smo se ustavili v doživljajskem parku Vulkanija.</p> <p>Tam smo se naučili nekaj malega o vulkanih. Potem smo se sprehodili po lavini cevi. Na koncu cevi, je bilo dvigalo, ki nas je popeljalo v globino Zemljine skorje. Po sprehodu po vulkanu, smo si ogledali film o nastanku Zemlje v 3D tehniki. Vso pot pa nas je spremljal krtek Oli. Za konec smo videli še, kako kroži voda, staro usnjarno ter umetnine o Zemlji.</p> <p>Naša druga postaja je bila učna pot, po kateri smo se sprehodili do tromeje. Na poti do cilja, smo se ustavljali na raznih postajah, ki so bile različno opremljene. Na eni od postaj smo si ogledali rast drevesa, na drugi dišavne orgle, na tretji prehranjevalno verigo... Vso pot pa smo opazovali drevesa različnih vrst. Ko smo prišli do tromeje, smo si odpočili in se odpravili nazaj.</p> <p>Na naslednjem postajališču smo si ogledali izvir Radenske in vodo celo poskusili. Vsebuje veliko železa in žvepla. Je posebnega okusa.</p> <p>Na zadnji postaji smo si ogledali še star mlin, ki je bil zgrajen leta 1862. Je mlin z valjčnim mehanizmom in mlinskim kamnom. Vodni pogon ni ohranjen. V mlinu je tudi oljarna. Mlin ne obratuje več in je spremenjen v muzej.</p> <p>Izlet je bil zanimiv in na koncu smo se utrujeni vrnili domov. Zelo smo se zabavali.</p> <p style="text-align: right;">Špela Bezjak, 6. razred</p>
6.6.2014	<p>HIŠNI LJUBLJENČKI</p> <p>V mesecu maju smo v 1. razredu izvedli mali projekt Hišni ljubljenci. Obiskali smo akvarij – terarij v</p>

Mariboru in cel teden v šolo prinašali naše živalske prijatelje. Obiskal nas je Emin hrček, Evin zajček, Majev maček, Gajina ribica in Janini paličnjaki.

Brigita Posl

Psička Juna

Moji psički je ime Juna in je mešanka. Stara je 12 let. Je majhne rasti, ima rjavo kratko dlako z belimi lisami. Gobček, vrat, tačke in konec repa ima bele barve. Uboga na ukaze in je zelo poslušna. Rada se tušira in potepa pri sosedih. Obožuje čips in čokolado, kar se ji pozna na teži. Je prijazna psička in jo imam zelo rada.

Zoja Treplak Vidovič, 1.razred

Belko

Maček Belko se rad »carta«. Na glavi ima dve črni piki. Ima kratek rep. Rad se igra. Je zelo radoveden in nagajiv.

Luka Šmid, 1.razred

Hrček

Našemu hrčku je ime Mimi. Je svetle barve. Mimi je hrano za hrčke in pije vodo. Živi v veliki kletki, kjer je veliko cevi in dve krogli. Podnevi spi, ponoči pa najraje telovadi. Vsi imamo radi našo malo in mehko Mimi.

Ema Štuber, 1.razred

Zajček

Moji zajklji je ime Pika. Je sivo bele barve. Stara je štiri mesece. Najrajši je regrat, korenje in koruzo. Imam jo zelo rada in jo veliko crkljam.

Eva Krajnc, 1.razred

Muc Flip

	<p>Našega mucka smo našli na cesti pri babici. Peljali smo ga k veterinarju, da ga je pregledal in ga nato vzeli domov, ker je bil brezdomec. Z bratom Maticem sva mu izbrala ime. Flip je črno bele barve. Ima glavo, trup, štiri tačke in košat rep. Hrani se z mačjo hrano. Rad se igra in veliko nagaja. Imamo ga zelo radi.</p> <p style="text-align: right;">Mai Cvetko, 1.razred</p>
27.5.2014	Naše potovanje po Franciji
19.5.2014	<p>ŠPORT ŠPAS – DAN DRUŽENJA VEČ GENERACIJ</p> <p>V soboto, 17. 5. 2014 smo na šoli izvedli dan druženja in gibanja vseh generacij s prepletanjem vsebin zdravja, gibanja in humanitarnosti. Osnovni namen tega srečanja je bilo poleg športnih dejavnosti tudi medgeneracijsko druženje, da pokažemo, da so skrb za zdravje in gibanje vrednote, ki jih živimo.</p> <p>Klub slabemu vremenu in majhni udeležbi staršev, starih staršev in drugih smo prireditvev izpeljali v prostorih šole. Po uvodnem pozdravu ravnatelja in kratkem programu, ki je bil športno obarvan, so sledile športne aktivnosti.</p> <p>Vse navzoče so v uvodu navdušili veterani športnega društva Center Maribor s skoki na mali prožni ponjavi. Dokazali so, da se lahko z akrobatiko ukvarjaš tudi v kasnejših letih, če telo pravilno krepiš in uriš (tudi za salte).</p> <p>Da imamo na šoli odlične plesalce, so pokazale učenke 4., 5. in 6. razreda s plesnim nastopom pod vodstvom Natalije Pravdič s plesne Dimenzije.</p> <p>Natalija je navzoče pred športnimi aktivnostmi segrela s plesom.</p> <p>Sledil je športni del. V nogometu so se pomerili učenci med seboj. Nato so igrali starši in ostali proti ekipi učencev. Igral je tudi župan, Mitja Horvat in ravnatelj, Darko Rebernik. Zmagali so učenci z rezultatom 1:0. Učenci so za odlično igro pohvalili oba. Najbolj zanimiva je bila tekma, ko so se pomerile mame proti mešani moški ekipi. Bile so zelo borbene, premagane samo za en gol.</p> <p>Najbolj množična je bila igra med dvema ognjema, ko so igrali učenci 4., 5. in 6. razreda skupaj s starši. Učenci so uživali tudi na poligonu s polivalentnimi blazinami, deklice pa so plesale z Natalijo Pravdič hip hop in bile zelo navdušene.</p> <p>Dan so popestrile spremljevalne dejavnosti. Navzoči so si lahko izmerili krvni tlak in srčni utrip, ki so ga merile Danica Mumlek, Zdenka Senekovič in Štefka Ljubojevič. Anica Toplak je merila sladkor v krvi. Predstavil se je lokalni pridelovalec medu in čebeljih izdelkov, Boštjan Preložnik.</p> <p>Za pripravo in degustacijo namazov in napitkov (smoothijev) sta poskrbeli Anja Simonič in Anja Bela z</p>

	<p>mentorico Natalijo Kušar. Poskusili pa smo lahko tudi odličen pirin kruh, skutin namaz in zeliščni čaj z ekološke kmetije Lenič.</p> <p>Najbolj pa je učence navdušila Andreja Flis s poslikavo telesa, saj so učenci v vrsti čakali na njene mojstrovine.</p> <p>Vsem navzočim se zahvaljujemo za sodelovanje!</p> <p>Renata Rižner</p>
19.5.2014	<p>Tekmovanje mladih čebelarjev 2014</p> <p>Letošnje državno tekmovanje mladih čebelarjev je bilo zelo zahtevno. Udeležili smo se ga le najboljši mladi čebelarji iz vse Slovenije. Tekmovanje je potekalo v OŠ Primoža Trubarja v Velikih Laščah. Velike Lašče so znane po tem, da so zibelka slovenske književnosti. Tukaj sta se rodila Primož Trubar in Fran Levstik.</p> <p>Iz Korene smo se odpravili že ob 6. 00 zjutraj. Čprav je bilo potrebno zgodaj vstati, na avtobusu nismo spali, ampak smo si pripovedovali šale. V Velike Lašče smo prispeli ob 8.45. Najprej smo dobili zajtrk, nato pa smo se zbrali v telovadnici. Od tam smo se porazdelili v učilnice in ob 10.00 smo začeli z reševanjem nalog. Po končanem tekmovanju smo se zbrali v jedilnici na kosilu. Sledil je ogled Turjaškega gradu, ki je bil zgrajen v 10. ali 11. stoletju. Po ogledu gradu smo se pomerili v streljanju z loki v tarčo. Nato smo se vrnili v šolo, kjer smo nestrpno čakali na razglasitev rezultatov.</p> <p>Mojca Korošec in Suzana Žugman sta osvojili srebrno priznanje, prav tako Jakob Pulko in Aleks Mišič, ki so tekmovali na nižji stopnji. Midva z Urbanom Pulkom sva tekmovala na srednji stopnji in dosegla rezultat za bronasto priznanje.</p> <p>Po razglasitvi smo se veseli vrnili domov. Za zaključek še presenečenje v Dupleku, saj nas je učiteljica Anica za naš uspeh nagradila s sladoledom.</p> <p>Želim si, da bi še v prihodnje dosegali tako odlične rezultate.</p> <p>Naj medi!</p> <p style="text-align: right;">Sara Mišič, 7. razred, OŠ Korena</p>

	<p>37. Tekmovanje mladih čebelarjev</p> <p>37. tekmovanje mladih čebelarjev je potekalo 10.5.2014 na osnovni šoli Primoža Trubarja. Z naše šole smo tekmovali Sara in Jakob na srednji stopnji, Mojca, Urban, Aleks in jaz pa na nižji stopnji. Na dolgo pot v Velike Lašče smo se odpravili ob 6. uri. Po dveh urah vožnje smo prispeli na cilj. Nato smo se vpisali in ob 10. uri pričeli s tekmovanjem. Sledilo je kosilo, po njem smo se odpravili na ogled Turjaškega gradu, kjer smo si ogledali ječo, kapelico...</p> <p>Po ogledu gradu smo lahko šli k lokostrelstvu, potem smo se vrnil v OŠ Primoža Trubarja. V telovadnici smo se posedli in gledali nastope, končno pa je nastopil čas, da izvemo rezultate. Urban in Aleks sta dosegla srebrno priznanje, Mojca in jaz srebrno priznanje, Sara in Jakob sta tekmovala v srednji skupini in dosegla bronasto priznanje. Bili smo kar zadovoljni, saj nam je do zlatega priznanja manjkalo le nekaj točk. Odpravili smo se na minibus ter se odpeljali proti domu. Na avtobusu smo se veliko smejali. Tekmovanje je bilo posebno doživetje tudi zaradi naše najboljše mentorice čebelarskega krožka Anice Toplak.</p> <p style="text-align: right;">Suzana Žugman 6.r., OŠ Korena</p>
6.5.2014	<p>Obiskali smo London</p> <p>Z nestrpnostjo sem čakala potovanje v London. S kombijem smo se odpeljali do letališča Brnik. Tam smo raziskovali trgovine in si krajšali čas. Na letalu je vse potekalo brez težav. Ko smo pristali, nas je na letališču že čakal vodič in voznik, ki nas je nato odpeljal do hotela King Solomon. Razpakirali smo si stvari ter odšli na ogled mesta.</p> <p>Videli smo veliko znamenitosti Londona. Bili smo na zelo znanem mostu Tower Bridge. To je dvizni most čez reko Temzo. Stoji zraven trdnjave Tower of London. Nato smo si ogledali Big Ben, najbolj znano uro na svetu, ki bije že 150 let. Stolp, na katerem je ura, je visok 96 metra in je zgrajen v viktorijanskem gotskem stilu. To je del Westminsterске palače, v kateri je sedež angleškega parlamenta. Od zunaj smo videli Buckinghamsko palačo, ki je uradno domovanje britanske kraljeve družine. Pred palačo nepremično stojijo stražarji, oblečeni v rdečo-črno uniformo in veliko črno kučmo na glavi. Med ogledi smo odšli v Burger King, kjer smo si potešili lakoto in nabrali novih moči. Z velikim navdušenjem smo odšli na London Eye, od tam se je videlo celo mesto, bil je prekrasen razgled. Londonsko oko je ena izmed novejših londonskih atrakcij. To ogromno kolo je visoko 135 m. Ob sončnem vremenu sega razgled vse do 40 km oddaljenih vasi.</p> <p>Na reki Temzi smo si ogledali notranjost stare ladje, ki je bila uprizorjena z lutkami. Vsak dan smo se peljali s</p>

	<p>podzemno železnico (Underground), pa tudi z rdečim dvonadstropnim avtobusom. Tudi v muzeju Madame Tussauds (Muzej voščenih lutk) je bilo zelo zanimivo. Videla sem veliko znanih obrazov. Zelo navdušena sem bila nad mojo najljubšo pevsko skupino One Direction in se seveda tudi slikala z njimi. Ker smo imeli željo, da bi si ogledali stadion Chelsea, so nam to željo tudi izpolnili. Na ta dan so imeli tekmo, zato si nismo mogli ogledati notranjosti stadiona.</p> <p>Hotel smo imeli v Židovski ulici, zato je bilo tam veliko židov. Otroci so nosili šolske uniforme, kar mi je bilo zelo všeč. Potovanje mi je bilo zelo zanimivo in upam, da bom še kdaj imela možnost obiskati to prečudovito mesto.</p> <p style="text-align: right;">Melanija Bezjak, 8. razred</p> <p>Najbolj smo bili veseli, ko smo obikali London Eye. Tudi Big Ben nam je bil zelo všeč - največja ura. Z ladjico smo se peljali pod znamenitim mostom Tower Bridge. Kraljičina palača, ki je bila obdana z pazniki.</p>
29.4.2014	<p style="text-align: center;">Obisk kina 4. in 5. razred</p> <p>V petek, 25. aprila 2014 smo učenci 4. in 5. razreda naše šole obiskali Mestni kino Ptuj, kjer smo si ogledali nizozemski film ALi-ali. Izvedeli smo tudi, kako deluje kino.</p> <p>Film nas je dobesedno prikoval na sedeže. Spodbudil nas je, da smo razmišljali, kako pa mi rešujemo svoje notranje stiske, se borimo s strahovi, iščemo pomoč.</p> <p>Mladinski igrani film z odličnimi kolažnimi animiranimi vložki, nam pokaže, da lahko z veliko mero otroške domišljije in iznajdljivosti verjetnost, da se bo zgodilo kaj slabega, tudi odvrnemo! Kiek je živahna devetletna deklica, ki živi z mamo in očetom na Nizozemskem. Hodi v šolo, rada skejta, se družijo s prijateljico in svojo psičko. Je odločna in svojeglava, kar lahko izkoristi sebi v prid, včasih pa ji trma prej škodi kot koristi.</p> <p>Režiserka o filmu: »To je zgodba o sodobni deklici, ki se mora naučiti, kako se spopasti z lastno negotovostjo in strahovi, pa tudi kako (in kdaj) izraziti čustva in misli. Njena domiselnost jo vodi v nore, zabavne in včasih tudi žalostne trenutke.« – Nicole van Kilsdonk, režiserka</p>

16.4.2014

PRIPOVED O DOŽIVETJU NA POTEPU

Sama sem precej radovedna osebnost. Takšne so tudi moje sošolke.

V drugem razredu smo s podaljšanim bivanjem odšli v računalniško učilnico. Ker nam je Tajdi, Teji, Katji in Lani bilo to nezanimivo, smo se učitelju zlagale, da gremo na stranišče. V resnici pa smo šle v prvi razred.

Tam smo klepetale in se pogovarjale o vseh mogočih stvareh. Naenkrat pa je Tajda prišla na idejo, da bi lahko šle k meni domov, saj živim precej blizu šole.

Najprej se nam je ta ideja zdela čudna, potem pa smo začele malo bolj razmišljati o tem. Ker se Tajda, Katja in Lana vozijo s šolskim avtobusom, so morale iti domov. Tako sva ostali samo midve s Tejo.

Ker se nama je Tajdina ideja obema zdela zanimiva, in drugi učenci iz podaljšanega bivanja še niso prišli iz računalniške učilnice, sva se odločili, da bova Tajdine blodnje o potepu uresničili.

Obuli in oblekli sva se in že sva bili na poti. Ker je Teja zelo za šale, sprehod nikakor ni bil nezanimiv. Tekala je čez cesto in skoraj bi jo povozil avtobus.

Ko sva varno prišli do moje hiše, sem mislila, da ima soseda naše ključe. Šli sva tja. Ker nisem vedela, kako bo reagirala na to, da je z mano sošolka, se je Teja skrila, jaz pa sem pozvonila. Odprla mi je soseda. Debelo me je pogledala in me vprašala, kaj počnem tukaj. Odgovorila sem ji, da sem šla peš iz šole in da nimam ključev.

Prosila sem jo, če mi jih da, saj sem mislila, da jih ima. Rekla mi je, da je ključe že vrnila mojim staršem.

Nekako pa je že ugotovila, da nisem sama. Tako je Teja prišla iz skrivališča, soseda pa je poklicala mojo mamo. Mama je rekla, da nič ne ve, da bi Teja prišla k meni na obisk, sploh pa ne peš. Tako je naju je soseda peljala v šolo. Ker oba Tejina starša delata v šoli, smo jo samo peljali k njeni mami. Najprej pa smo se najavili pri podaljšanem bivanju, kjer naju je učitelj postrani gledal, saj naju je iskal po vsej šoli. Ostala sem tam, Teja pa je šla k mami.

Tako se je končal najin izlet. Naučila sem se, da v življenju na smem vsega delati na svojo roko (čeprav to včasih še vedno delam), in da moram, vsaj dokler nisem polnoletna, za najrazličnejše stvari vprašati starše.

Dominika Vrbnjak, 7. razred

PRESENEČENJE JE USPELO

Moja prijateljica Ana je vedela, da se moj rojstni dan približuje, zato je priredila zabavo in nas odpeljala na bowling. Ko smo bili tam, so vsi zelo zavlačevali, ampak končno smo odšli domov. Ko sem vstopila v hišo, so

vsi skočili in zakričali: «Presenečenje!»

Bila je topla jesen in moj rojstni dan se je približeval. Čez nekaj časa sem dobila obisk, to je bila moja prijateljica Ana. Prinesla mi je vabilo na njeno zabavo, ki je bila en dan pred mojim rojstnim dnem. Starši so mi dovolili, da grem na njeno zabavo, ki sem jo komaj čakala. Teh nekaj dni je minilo zelo hitro in že je bilo jutro zabave. Mama me je odpeljala v Miklavž k Ani ob štirih popoldne. Ko sem prispela, me je Ana že čakala in jaz sem hitro odhitela noter. Na zabavi je bilo veliko mojih prijateljev in znancev. Čez nekaj časa smo odšli na bowling. Ko smo prispeli, smo začeli igrati, zmagala je Nina, ampak bilo je zabavno. Med igro so vsi zelo zavlačevali in to se je meni zdelo zelo čudno, ampak sem rajši uživala, kot pa se obremenjevala s čudnim zavlačevanjem. Ko smo končno odšli nazaj v Anino hišo, je bilo zelo temno, skoraj sem se spotaknila ob stol. Ko sem končno našla stikalo, sem vklopila luči. Kar naenkrat so vsi skočili in zakričali:

»Presenečenje!« Jaz sem bila zelo vesela in začudena. Ana pa je stala zraven mene in se smejala. Prijatelji so bili skriti za kavčem, v omari in pod mizo. Vsi so mi začeli nositi darila, ampak jaz sem se raje zabavala.

Ta dogodek je bil veliko presenečenje. Bila sem zelo prestrašena, ko so vsi skočili in zakričali. Naslednjič, ko me bo Ana povabila na zabavo, bom raje Ani pustila, da vklopi luči.

Adrijana Gradišnik, 7. razred

PRESNEČENJE JE USPELO

Bilo je meseca maja, ko praznujem svoj rojstni dan. Ta dan so mi sorodniki in starši pripravili presenečenje. Bilo je sončno sobotno dopoldne, bila sem v sobi in brala knjigo. Naenkrat sem zunaj slišala hrup, zato sem se odločila, da bom raziskala kaj je to. Prišla sem ven in zagledala moje sorodnike in starše, ki so si nekaj ogledovali. Stekla sem do njih in jih vprašala: »Kaj počnete?« Odgovorili so mi: »To so odrasle stvari«. Bila sem zelo jezna in odkorakala notri v mojo sobo in se kujala.

Ni minilo veliko časa, ko me je spet zgrabila radovednost. Skozi okno sem videla, da odrasli nosijo na teraso za hišo velike škatle. Iz ene izmed škatel je padlo nekaj svetlečih trakcev in barvnih balonov. Hotela sem ugotoviti, zakaj rabijo te stvari. Izmuznila sem se iz hiše in stekla na teraso. A preden sem sploh prišla po hribu do terase, me je mama ujela in me odpeljala v hišo. Rekla mi je, da na teraso ne smem, ker odrasli tam delajo nevarne stvari. Vendar ji tega nisem verjela. Do kosila sem ostala v sobi in razmišljala, kaj naj naredim, saj sem vedela, da pod nobenim pogojem ne bom smela na teraso.

Bil je čas za kosilo in za mizo nas je bilo zelo veliko. Kosila je bilo konec in usedli smo se v dnevno sobo, kjer so mi zavezali oči in me odpeljali ven. Nisem vedela, kam me peljejo in za trenutek me je bilo malo strah. A naenkrat sem se zavedla, da hodim po hribu do terase. Končno bom videla, kaj so delali vse dopoldne.

Odvezali so mi oči in zagledala sem teraso okrašeno s svetlečimi trakci in barvnimi baloni. Čez teraso je visel

trak, na katerem je pisalo: VSE NAJBOLJŠE ZA 11. ROJSTNI DAN, AMANDA. Mama me je vprašala, ali mi je všeč, kar so naredili. »Seveda, mi je,« sem odgovorila mami. Presenečenje je uspelo, pa so si govorili odrasli. Dobila sem veliko daril, jedli smo torto in se zabavali.

Ta dogodek je bila moja najlepša izkušnja in na sploh moj najboljši rojstni dan. Upam, da mi bodo naredili še kakšno zabavo presenečenja.

Amanda Žižek, 7. razred

PRESENEČENJE JE USPELO

Nekega dne pred maminim rojstnim dnevom smo se jaz, sestra in ati odločili, da bomo mami pripravili presenečenje. Sploh ni vedela, da bo preživela dan na Bledu in da jo nato še čaka eno presenečenje. Zbudili smo se ob 7. uri in se pripravili na izlet. Mami nismo povedali, da gremo na Bled, da bi ostalo presenečenje. Mama nas je med potjo spraševala, kam gremo, a ji nismo povedali, ker je bilo to presenečenje. Ko smo prišli, je bila zelo vesela, saj še nikoli ni bila na Bledu. Ogledali smo si Blejsko jezero in Blejski otok. Oboje je bilo lepo. V gostilni smo odšli na torto in vsi smo bili navdušeni nad njo. Že prej smo se o vsem zmenili po telefonu. Za povrh je še vsak pojedel kos kremne rezine. Vsi smo bili polni dobrot in nato je ati rekel: »In zdaj še zadnje presenečenje!« Odprl je prtijažnik in pokazal na pohodniško opremo. Odpeljali smo se do Blejskega Vintgarta. Bilo je prelepo, da bi bilo res, pot po soteski, reka Radovna. Ustavili smo se na velikem kamnu in pojedli malico. A morali smo domov, zato smo se odpravili nazaj do avta. Z veseljem bi šel še en krog. Vožnja se je vlekla in ko smo prišli domov, smo bili tako utrujeni, da smo se samo ulegli in zaspali. Z veseljem bi še enkrat odšel tja in preživel enak dan. Spoznal sem tudi, da smo mala država, a imamo lepe kraje.

Jakob Nemšak, 7. a

LAŽ IMA KRATKE NOGE

Nekega dne pred enim letom smo imeli test iz naravoslovja, meni se ni dalo učiti, posledica tega pa je bila slaba ocena. Tega seveda nisem hotel povedati svoji mami, kaj šele očetu.

Bila je sreda, ko sem se spomnil, da jutri, v četrtek pišemo test iz naravoslovja. Rekel sem si: " Oh, joj, že spet nov test! " Do kosila sem sedel in gledal v zrak. Ko pa sem se začel učiti, sem ugotovil, da še marsičesa ne vem. Mama je tudi ugotovila, da mi ta snov še ne gre najbolje, zato je naročila mojemu bratu Dejanu, naj mi pomaga. Dejan je bil jezen, ker je vedel, da se nisem še nič učil. Ves večer mi je pomagal, da se naučim to

	<p>snov. Naslednje jutro sem se prej zbudil, da bi se še učil. Potem pa me je mama odpeljala v šolo in mi zaželela veliko sreče. Šolske ure so ta dan hitro minevale in kaj hitro smo pisali test. Test se mi je zdel zelo težek , nekaj nalog mi je šlo, nekaj pa ne. Ko smo se pogovarjali, kakšni so bili pravi in kakšni narobe rezultati, sem ugotovil, da imam kar precej napak. Ko pa smo dobili test nazaj, sem komajda dobil oceno 3. Bil sem zelo slabe volje, zavedel sem se, da bom ostal en teden brez računalnika. Doma sem se izgovarjal, da je učiteljica pozabila pogledati teste. Ampak mama je začela o tem dvomiti, da se ji lažem, zato sem dobil kazensko in ostal brez računalnika en teden.</p> <p>Ugotovil sem, da je bolje povedati po resnici, ker prej ali slej bo izvedel resnico tisti, kateremu lažeš. Torej, laž ima kratke noge.</p> <p style="text-align: right;">Jernej Belcl, 7. a</p>
7.4.2014	<p style="text-align: center;">Literarna delavnica</p> <p>Pri uri slovenščine smo poustvarjali. Učenci so pridno delali in nastali so lepi izdelki. Oglejte in preberite si nekaj izvirnih reklam, ki so jih izdelali učenci 6. B razreda, ko so poustvarjali na odlomek iz igre Starši na prodaj, avtorja Žarka Petana.</p> <p>Učenci so si predvsem želeli take starše, ki ne bi imeli nobenih obveznosti, nobenih sestankov, imeli bi veliko časa, da bi se igrali, da bi pomagali reševati domače naloge in še kup drugih stvari.</p>
21.3.2014	<p style="text-align: center;">PRVOŠOLCI SMO PRIPRAVILI SADNO SOLATO</p> <p>Pri urah spoznavanja okolja smo se pogovarjali o pomenu prehrane ter o skrbi za zdravje. Odločili smo se, da si pripravimo sadno solato, polno vitaminov. Pred pripravo smo si najprej temeljito umili roke in pričeli z rezanjem različnega svežega sadja. Narezano sadje smo dali v skledo in premešali. Potem smo pripravili pogrinjke in sledil je težko pričakovani trenutek, ko smo končno poskusili okusno sadno solato. Takoj za tem, ko smo telo nahranili z vitamini, smo se lotili reševanja nalog iz matematičnega tekmovanja. Upajmo na najboljše.</p> <p style="text-align: right;">Zapisała: Brigita Posl</p>

9.3.2014	<p style="text-align: center;">PUSTOVANJE</p> <p>Pustni torek v 1. razredu je bil živahen in zabaven. Ta dan v šolo niso prišli učenci in učiteljci, ampak princesa, vili, Pika Nogavička, tiger, ninja želvi, batman , klovn in celo kurent. Od nekod je prikolovratil tudi duhec in na koncu še kavboj. Maškare so klicale in pozdravljale prihajajočo pomlad.</p> <p style="text-align: right;">Zapisala: Brigita Posl</p>
4.3.2014	5. razred z maskami in brez.
18.2.2014	<p style="text-align: center;">ČESTITKE NAŠI NAGRAJENKI DOMINIKI VRBNJAK</p> <p style="text-align: center;">Dominika Vrbnjak, učenka 7. razreda, je bila nagrajena na literarnem natečaju Kralj Matjaž, ki ga je razpisala občina Črna na Koroškem v okviru prireditev Gradovi kralja Matjaža. Nagrado je prejela za svojo domišljjsko pripoved O kralju Matjažu. Iskrene čestitke Dominika.</p> <p style="text-align: right;">učiteljica Darinka Mulaosmanović</p> <p>Nagrajena pripoved:</p> <p>O KRALJU MATJAŽU Nekoč je živel reven deček po imenu Matjaž. Bil je brez mame in očeta, če pa je imel brate ali sestre, za njih ni vedel. Klatil se je po Koroškem in si nadvse želel družino. Nekega dne pa je tudi mene pot pripeljala do tistih krajev. Kar naenkrat pa je pred mano stal mlad deček. Brez</p>

mojega vprašanja je začel govoriti, kdo je, da nima družine in da je reven kot cerkvena miš. Takrat sem si mislila, da otrok pač rabi nekoga, ki mu lahko zaupa svoje težave. Rekla sem, če se mu lahko pridružim. Seveda je bil takoj za to. Tako sva nadaljevala pot.

Hodila in hodila sva, kar se pred nama pojavi skala. Še pred hipom je ni bilo, zdaj sva se pa skoraj zaletela vanjo. Prvi hip sva bila zelo začudena, a takoj sva se odločila, da bova pač morala iti okoli.

Potem sem zaslišala glas: »Avbe, avbe, rad bi šel domov.« Prisluhnila sva. Glas ni ponehal. Kar naprej je ponavljal eno in isto. Potem pa je dodal: »Pri tvoji nogi sem.« Oba sva pogledala dol. Matjaž je zagledal ob svoji nogi majhnega palčka. Pokleknila sva k njemu, pa še vedno sva bila prevelika. Matjaž ga je vzel na roko. Palček je spet spregovoril: »Izgubil sem se. Ali mi lahko kako pomagata?«

Rekla sem, da se bova potrudila. »Ampak midva ne veva, kje si doma, palček,« je rekel moj mali spremljevalec. Palček pa mu je odgovoril: »Dvesto palčkovih korakov naprej, sto v levo. Tam je jasa. Na sredi jase raste drevo. Drevo ima v notranjosti vklesane stopnice. Po teh stopnicah se moramo spustiti in že smo v mojem kraljestvu. Če ta pot ni prenaporna za vaju, me lahko, prosim, odneseta tja? Bogato vaju bom nagradil.« Sama sem bila takoj za to, le Matjažek je malo premišljeval, na koncu pa sem ga le uspela pregovoriti, da malemu palčku pomagava.

Tako smo se odpravili na pot. Najprej dvesto korakov naprej, seveda palčkovih korakov. Potem sto palčkovih korakov levo in po palčkovi napovedi smo se znašli na jasi, kjer je raslo eno samcato drevo.

Napotili smo se do tega drevesa. Kar naenkrat pa je najin mali prijatelj zaklical: »Stop!« Na ukaz sva se ustavila. Potem pa se je zgodilo nekaj zelo čudnega. Palček je začel mahati z rokami in govoriti čudne besede, ki jih po njegovem naročilu ne smem izdati. Pa tako ali tako si jih nisem zapomnila. No, ko je najin mali prijatelj delal te čudne reči, se je drevo počasi začelo odpirati in pokazale so se stopnice. Dolge dolge stopnice. Začele so se visoko v krošnji drevesa in končale globoko pod zemljo.

Palček nama je ukazal, da greva naprej in sva šla. Ko smo prišli do drevesa, sem šele videla, kako globoko segajo drevesne stopnice. Ko smo se spustili po stopnicah, smo šli mimo sto in sto vrat. Stopnice so se polžasto vile v podzemlje. Tu in tam se je izza vrat pokazala majhna glavica, prav takšna kot jo je imel najin prijateljček.

Kar naenkrat pa je najin prijatelj spet zavpil: »Stop!« Ustavila sva se.

Ko je palček zavpil, so se kar naenkrat pred nami pokazala vrata, ki jih prej ni bilo. Pravzaprav so se pokazala iz nič. Tako kot skala nad zemljo preden smo se spoznali.

Vstopili smo skozi ta vrata. Pred nami se je pokazal prečudovit svet z visokimi hribi, dolgimi rekami ... in na sredini tega prelepega sveta je stala visoka graščina. Bila je tako visoka kot najvišji nebotičnik na zemlji in še malo čez.

Napotili smo se v graščino. Majhni palčki so prihajali od vsepovsod. Pozdravljali so najinega prijatelja, naju pa grdo gledali. Ko jim je palček, ki ga je nosil Matjaž povedal, da sva ga rešila, so bili prijaznejši do naju.

Palček nama je povedal, da je kralj te dežele in da ima celo jamo zlata in to zlato nama podarja, ker sva ga rešila. Dobiva ga, če pometeva vso pot okoli njegovega gradu. Matjaž se je takoj lotil dela. Najprej je pometal on in potem jaz in tako dalje. Vso pot, ki sva jo imela za pomesti, sva opravila v treh dneh in treh nočeh.

Palček je opravljeno delo pregledal. Bil je zadovoljen in nama dejal, naj si nabereva zlata, kolikor ga lahko neseva.

Vzela sva vreče, jih napolnila do roba, pa še je v jami ostalo nekaj zlata. Matjaž je hotel zlato pravično razdeliti, a jaz sem mu rekla: »Matjaž, reven si in brez družine, zaslužiš si to zlato. Pa še večino dela si opravil ti, tako da ni druge rešitve. Zlato je tvoje!«

»Ampak tudi ti si pometala in nosila palčka, tudi ti bi morala dobiti del zlata!« se je upiral Matjaž. »Tudi če sem pomagala priti do zlata, ga ti bolj potrebuješ. Jaz imam družino in nisem revna.« To je Matjaža prepričalo in ni več ugovarjal. Poslovia sva se od gostiteljev in se po polžastih drevesnih stopnicah odpravila na zemeljsko površje.

Ko sva prispela, so se nama oči morale privaditi na močno svetlobo, ki je pod zemljo ni bilo. Poslovia sva se in odšla vsak svojo pot. Matjažek, ki je imel optane kar tri vreče zlata, je malce težje napredoval, a je.

Takrat sem ga zadnjič videla. Zanj sem slišala le še dvakrat. To je bilo takrat, ko je zavladal slovenskemu ljudstvu. Bil je zelo pravičen in prijazen vladar tudi do revežev. Kar je tudi razumljivo, saj je tudi on bil nekoč revež. Njegovo kraljestvo je bilo zelo bogato in v njem je vladalo blagostanje.

Drugič pa sem zanj slišala, ko so se kralji sosednjih kraljestev združili in napadli njegovo kraljestvo. Pobili so mu vso vojsko, le on je preživel. Rešila ga je gora Peca, ki ga je zaradi njegove dobrosrčnosti spustila vase.

Ven mu bo dovolila šele, ko se mu bo brada devetkrat ovila okoli mize, za katero sedaj spi.

VALENTINOVO

Valentinovo je dan, ko si voščimo veliko ljubezni. Takrat se zaljubljeni veselijo, saj je to njihov praznik. »Valentinovo, valentinovo!« to vzklikajo mladi, ki so močno zatrapani. Takrat si izpovedujejo čustva.

Sara Mišič, 7. razred

Prišel je Valentin,
velikega srca in sladkih
ust.
Prišel je malo prej kot
pust,
da pregnal bi žalost
in pričaral nasmeh.

Pisemca pošljamo,
poljubčke si delimo
in čakamo,
da se nam sanje uresničijo.

Ko pride valentinovo,
vsi so zelo srečni,
tudi ti se imaš lepo.

Zagotovo srčka dobiš,
če le nisi sam,
potem vesel
si ves Valentinov dan.

Vsak se veseli,
ko pisemce dobi.
Kupid ga zadene,
vsaj ga ne prizadane.

Amanda
Žižek, 7. razred

Ko valentinovo bilo bi
vsak dan,
veseli bi bili prav vsi.

Jernej Belcl, 7. razred

To je čas,
čas za ljubezen,
saj valentinovo je
praznik najlepši.

Ljubezen je v zraku
in vsem se lepo zdi
in v trebuščku se
tako čudno zdi.

Valentinov dan
ni nikoli zaspan.
Dosti sreče in veselja
ti prinese dobra želja,
veliko ljubezni in dobrote
da ne bo nikjer sirote.

Valentinov dan
je zmeraj nasmejan.
Samo enkrat bo prišel
in tebe s sabo vzel.

V deželo zaljubljenih ljudi,
z malo sreče in veselja
boš takšen tudi ti.

Teja Turk in Dominika Vrbnjak, 7. razred

Jakob Nemšak, 7. razred

12.1. 2014

ZGODILO SE JE MED BOŽIČNO - NOVOLETNIMI POČITNICAMI BOŽIČNI VEČER

Na božični večer, tako kot je v navadi, okrasimo jelko in postavimo jaslice. Letos sem se tega lotil sam, bilo je zabavno, ampak komaj sem že čakal, da bodo darila pod smreko. Potem smo se odpravili na polnočnico s prijatelji. Bila je zelo dolga. Ko smo šli domov, smo se še ustavili pri sosedih. Ko pa smo prišli domov, smo takoj šli pogledat, kar nam je pod smreko nastavljal Božiček. Lotili smo se odvijanja daril, vsi smo bili zelo veseli in presenečeni nad darila. Z veseljem smo odšli v postelje. Na božič smo se pa odpravili k moji sestrični na kosilo. Bilo je zelo dobro. Še tam je nekaj za mene pustil Božiček. Zvečer smo na obisk povabili sosede.

Jernej Belcl, 7. razred

SILVESTRSKI VEČER

Počitnice so zato, da si spočijemo, odmislimo skrbi, se pripravimo na nov zagon. Za mene pa so počitnice poleg tega tudi čas, ko se lahko spočijem in počasi zlezem iz postelje, ko mi mama že petkrat reče, naj že vstanem, ker bo počasi kosilo. Skoraj vse počitnice sem torej preskočila zajtrk.

To sem naredila tudi 1. 1. 2014, torej prvi dan novega leta. Prejšnji dan pa smo, kot je nam vsem v navadi, ponočevali.

Opisala bom silvestrski večer s pripravami nanj.

Vse se je začelo že prejšnji dan, torej 30. 12. 2013, ko smo pripravili hobotnico za hobotničino solato, ki naj bi jo imeli za predjed. Hobotnica je bila zelo velika, ko pa smo jo skuhalo in pustili počivati, je izločila vso vodo in od nje na koncu ni ostalo skoraj nič.

Naslednje jutro so vsi ostali začeli s pripravami na sladico, glavno jed, mami pa je tu in tam kaj pospravila. Jaz sem se zbudila, ko je bilo sonce že visoko (sicer ne vem, ali je bilo tisti dan oblačno ali jasno, ampak tako sem se pač izrazila in ne me jemati resno). Namesto zajtrka sem imela kosilo. Potem pa sem tudi jaz pomagala. Najprej smo naredili sladico: borovničevo panakoto. Če ste jo že jedli, veste, da je zelo dobra. No vsaj meni. Potem smo dokončali hobotničino solato. Naredili smo tudi francosko solato. Potem smo z raznobarnimi girlandami okrasili dnevno sobo.

Popoldan je ati v kuhinjo prinesel posodo za fondi. To je posoda, v katero nalijemo olje in ga segrejemo. Pod posodo je prostor, kamor damo grelnik, da ogreva olje. Zraven pa so še vilice, na katere natikaš koščke mesa, sira, gob, rakcev, skratka vse jedi, ki so primerne za pečenje v olju.

Že se je bližal večer. Vsi smo se šli preobleč v lepša oblačila, v novo leto pač moramo stopiti lepi in lepo oblečeni. Prižgali smo svečke in zasedli stole za mizo. Odločila sem se, da bom natararica. Že smo pred sabo

imeli hobotničino solato. Bila je zelo dobra, čeprav je imela več krompirja kot hobotnice, a se ne morem pritoževati.

Za glavno jed smo dobili na mizo veliko majhnih posodic z omakami in koščki mesa, gob, sira, rakcev. Na mizo pa smo postavili tudi večjo posodo za fondi. Vsak je vzel svoje vilice, nabodel nanje košček in že se je začelo prepiranje za prostor v posodi.

Za sladico smo imeli, kot sem že povedala, odlično borovničevo panakoto. Čeprav smo imeli že do vrha napolnjene trebuhe, smo vseeno z zadovoljstvom pojedli to sladko pregreho.

Do polnoči so bile še slabe tri ure in ta čas smo preživeli ob družabni igri Activity. Zelo smo se zabavali. Ko sem pogledala na uro, pa je bilo že petnajst do polnoči. Hitro smo pospravili igro in v hišo iz terase prinesli šampanjec. Odštevali smo, si zaželi srečno novo leto, potem pa je ati vsakemu nalil penino. Bratec je sicer dobil otroško, mami, ati in jaz pa pravo. Jaz sem v kozarcu imela le za požirek.

Nazdravili smo, zaplesali na nekaj božično-novoletnih pesmi, potem pa smo šli ven gledat rakete. Ko so vsi ostali že skoraj nehali metati denar v zrak, pa smo tudi mi imeli svoj mali ognjemet.

Bili smo že krepko v novo leto, ko smo se odpravili spat. Preden sem zaspala, pa sem si oddahnila, saj 2. 1. 2014 nismo rabili v šolo.

Dominika Vrbnjak, 7. razred

POČITNICE

Moje počitnice so se začele na 24. 12. 2013. Zadnji dan šole smo imeli zabavo, bilo je super. A najboljši del počitnic je bilo novo leto, ostali smo doma in na obisk sta prišla moj brat Aleš in njegova zaročenka Sarah. Zelo sem pa bila vesela njune psičke Šani. Ko pa je ura odbila polnoč, smo odprli šampanjec in nazdravili na srečno, zdravo in dobro novo leto 2014. Odpravili smo se ven in spustili nekaj raket, nato smo si ogledovali še druge... Bile so vseh barv in bilo je prečudovito! Ostali smo budni do nekje 3 ure zjutraj, saj smo se veselili prihajajočega leta. Na novoletni dan sem spala vsaj do 13. ure. Zadnja dva dni počitnic sem izkoristila za obiske prijateljev, računalniške igrice... če kdo vpraša? Ja! Počitnice so vsekakor bile prekratke! Zdaj sem pa že v šoli čakajoč na naslednje počitnice.

Katja Goričan, 7. razred

V PRIČAKOVANJU NOVEGA LETA 2014

Letošnjo novo leto sem pričakala doma s svojo družino. Opisala bom, kako sem pričakala novo leto 2014. Bilo je novoletno jutro. Prebudila zadnja od vseh v naši družini. Moja mami je odšla po nakupih kot vsako leto. Ko je prišla domov, smo imeli kosilo. Po kosilu smo se otroci igrali. Ko je ura odbila osem zvečer, pa smo se z družino usedli v dnevno sobo in gledali filme. Ko pa je odbilo deset, pa smo si ogledali oddajo Raketa in z njo pričakali novo leto. Ko je bila ura polnoč, smo nazdravili in si voščili novo leto. Želim si, da bi to trajalo v neskončno.

Sara Mišič, 7. razred

Običajno preživimo silvestrski večer s stricem in teto. Ampak ker so imeli druge načrte, smo se odločili praznovati sami.

Tisti večer je po hiši dišalo, saj je mama pripravljala silvestrsko večerjo. Pripravljala je francosko solato, katere nimam najrajši, pa tudi kanapeje. Ko je bila večerja narejena, smo se skupaj usedli za mizo in začeli jesti. Pojedli smo skoraj vse kanapeje, zato jih je mama naredila še nekaj za prigrizek ob polnoči. Po večerji smo se v dnevni sobi igrali družabne igre, kot so: človek ne jezi se, kače in lestve, črnega Petra... Ob tem smo se dodobra nasmejali, nekateri pa so se jezili, ker niso zmagali. Preostanek večera je minil dokaj mirno. Patrik in jaz sva vsakih dvajset minut pojedla po en kanape. Deset minut do polnoči naju je ata poklical v dnevno sobo, saj smo morali pripraviti šampanjec in kozarce. Jaz in Patrik sva imela otroškega, ata in mama pa seveda šampanjec za odrasle. Ob polnoči smo si voščili srečno in zdravo novo leto, spili šampanjec in občudovali barviti ognjemet. Sami nismo prižgali nobene rakete, starša nista navdušena nad pirotehniko. Ko se je ognjemet umiril, smo se počasi odpravili spat. V postelji sem podoživljala večer, v daljavi so odmevale posamezne rakete ter petarde, nekje vmes sem utonila v spanec.

To je bil večer, ki si ga bom vtisnila v spomin. Komaj čakam na naslednje leto, da ga bom spet praznovala z najbližjimi.

Amanda Žižek, 7. razred

Letošnje počitnice so bile zelo pestre in zanimive. Zgodilo se mi je veliko stvari, a ena od najlepših je bilo novo leto.

	<p>Pripravili smo si stvari in se na silvestrsko popoldne odpravili k prijateljem. Ko smo prišli tja, so nas lepo sprejeli. Začutila sem domačnost prostorov in ljudi, bilo je lepo okrašeno, širile so se prijetne vonjave. Med seboj smo se obdarili, nato pa so nas postregli s skrbno pripravljeno in okusno hrano. Ves večer smo se sladkali z domačimi okusnimi piškoti. Nato smo se prijateljice šle igrat v sobo, čez nekaj časa so nas poklicali, naj pridemo ven prižgat iskrice, katere so se lepo svetlikale. Nastale so prečudovite fotografije. Kmalu je bila ura osem in me smo se odpravile gledat film, tako smo do pol enajstih bile pred televizorjem. Potem smo šli ven spuščat rakete. Opazovali smo nebo, ki se je celo svetlikalo. Bilo je zelo lepo. Nekaj časa smo še preživele v sobi in malo prigriznile pecivo. Tako je naenkrat bila ura dvanajst in starši so nas poklicali. Nazdravili smo s penino, si voščili novo leto in zaželeli srečo. Usedli smo se za mizo. Jedli smo pečen krompirček in kozice v omaki. Bilo je zelo okusno. Spet smo odšli ven pred gasilski dom, kjer smo spuščali rakete in si jih ogledovali, občudovali smo nebo. Vrnili smo se nazaj v hišo, se umili in počasi odšli spat. Tako smo preživeli vstop v leto 2014.</p> <p>Tole novo leto je bilo zelo zanimivo in eno izmed najboljših. Upam, da bo naslednje silvestrovanje tudi tako vznemirljivo in zabavno.</p> <p style="text-align: right;">Teja Turk, 7. razred</p>
23.1.2013	<p style="text-align: center;">KAKO SE DRUGOŠOLCI PRIPRAVLJAMO NA BOŽIČNE PRAZNIKE?</p> <p>POSTAVIMO SMREKO IN JO OKRASIMO Z OKRASKI. POSTAVIMO JASLICE. SPEČEMO PIŠKOTE IN POTICO. BOŽIČKU NAPIŠEMO PISMO.</p> <p style="text-align: right;">IRIS FRADL</p> <p>NA BOŽIČNI VEČER SE PRIPRAVIMO TAKO, DA OKRASIMO SMREČICO, POSTAVIMO JASLICE IN SKUHAMO BOŽIČNO VEČERJO. PO VEČERJI ODPREMO DARILA, KI JIH NAJDEMO POD SMREČICO. NATO GLEDAMO BOŽIČNE FILME IN POSLUŠAMO BOŽIČNE PESMI.</p> <p style="text-align: right;">ŠPELA ARNUŠ</p>

V NAŠI DRUŽINI SE ZELO VESELIMO BOŽIČNIH PRAZNIKOV. IZDELUJEMO VOŠČILNICE, KI JIH NATO POŠLJEMO SORODNIKOM IN ZNANCEM. Z MAMICO IN S SETRICO TEJO PEČEMO PIŠKOTE. NAREDIMO ADVENTNI VENČEK IN VSAKO NEDELJO PRIŽGEMO ENO SVEČKO. OKRASIMO STANMOVANJE IN NOVOLETNO JELKO. BALKON PA OKRASIMO Z LUČKAMI. S SESTRICO TEJO PA SE NAJBOLJ VESELIVA DARIL.

NELI TURK

NA BOŽIČNI VEČER POSTAVIMO JELKO. OKRASIMO JO Z LUČKAMI IN OKRASKI. POD NJO POSTAVIMO JASLICE. PRIPRAVIMO SI BOŽIČNO VEČERJO. PO VEČERJI SE OBDARIMO Z DARILI, KI JIH JE PRINESEL BOŽIČEK.

BLAŽ KRAJNC

S SVOJO DRUŽINO SE PRIPRAVLJAMO NA BOŽIČ TAKO: KO PRIDEM IZ ŠOLE IN ATI IZ SLUŽBE, SE NAJPREJ NAJEMO. POTEM, KO SMO SITI, GRE ATI NA PODSTREŠJE IN PRINESE V HIŠO TRI ZABOJE. V VELIKEM ZABOJU JE VELIKA RAZSTAVLJENA SMREKA, V MAJHNEM ZABOJU PA JE MAJHNA SMREKA. V TRETJEM ZABOJU SO OKRASKI. V DNEVNI SOBI JE VELIKA SMREKA, V MPOJI SOBI PA JE MOJA MAJHNA SMREKA. OBE OKRASIMO SKUPAJ. POTEM GREMO K BABICI NA BOŽIČNO VEČERJO, KJER SI RAZDELIMO DARILA. VSAKO LETO ME OBIŠČE BOŽIČEK IN MI PUSTI DARILO POD MOJO SMREČICO.

SEBASTJAN MANDL

DOMA OKRASIMO SMREČICO. Z MAMICO SPEČEVA KEKSE IN POTICO. ZVEČER GLEDAMO BOŽIČNE FILME. NA BOŽIČNO JUTRO ODVIJAMO DARILA. OBIŠČEJO NAS SORODNIKI.

TJAŠA KRAJNC

Z DRUŽINO OKRASIMO SMREKO. POD SMREKO DAMO MAH MOŠKI OKROG SMREKE POSTAVIMO JASKLICE. MAMA IN KATJA PA PRIPRAVITA BOŽIČNO VEČERJO. PO VEČERJI SE

	<p>CELA DRUŽINA ZBERE OKROG JASLIC, POGOVARJAMO SE IN NATO SKUPAJ GLEDAMO TELEVIZIJO.</p> <p style="text-align: right;">KLEMEN SENEKOVIČ</p>
25.11.2013	Tradicionalni slovenski zajtrk
25.11.2013	Športni dan Zavrh
19.11.2013	<p>Učenci 5. razreda se pripravljajo na Cankarjevo tekmovanje in ustvarjajo rime:</p> <p>VABILO NA NAROBE DAN</p> <p>Ob narobnem dnevu gre vse narobe, na Lučkin rojstni dan pridejo same grdobe. Vsi so Lučko slavili in zraven pivo pili. Grdobe poredne so bile, vse so razbijale. Lučka se je razjezila in vse domov napodila. Grdobe žalostne vse so domov odšle, Lučka pa za njimi grdo gledala je.</p> <p style="text-align: center;">Nika Štefanec</p> <p>Vabim vas na narobe dan, ki bo ob osmi uri tam pa tam.</p>

Obljubim vam, da vam bo vseč,
saj ne bo zaspan, pa tudi ne bolan.

Tekmovanje strašno bo: hoja po glavi ,
dokler vas sodnik ne ustavi.
Ob enajstih diredaj bo pravi,
saj se menda celo Zmaj pojavi!

Klovn bo prišel in mažoretke,
glavna nagrada so Benetke!
Potem bo še zaključek,
če le najdeš svoj ključek.

Julija Jelatancev

Ob narobe dnevu je čisto narobe dan,
ko je bil nekdo buden, je bil zelo zaspan.
V šoli je bilo vse narobe,
vsi v razredu so bili tečnobe.
Na cesti so bile težave,
ker semaforje poslali so v puščave.
V hiši je bila zmešnjava,
vsi do dirjali kot vodna para.
Na celem svetu je bil diren-daj,
kot da se dere en velik zmaj.

Valentin Golob

Ko zjutraj se zbudim,
si v posteljo želim,

	<p>namesto jutra noč, za zajtrk lahko noč.</p> <p>Ko čas je za kosilo, se zunaj je stemnilo, pri vratih zazvonilo, se poštarju mudilo.</p> <p>Popoldan smo še spali, ko sosedje so spoznali, da tudi oni bi zaspali, če vse narobe delati bi znali.</p> <p>Zvečer smo se zbudili in si zajtrk naredili, smo celo noč bedeli in v risanke strmeli.</p> <p style="text-align: center;">Žak Petrič Grajfoner</p>
12.11.2013	Nekaj fotografij s srečanja športnikov, udeležencev svetovnega prvenstva v karateju, pri ravnatelju.
12.11.2013	<p>ŠPORTNI DAN – KROS</p> <p>V sredo, 23. 9. 2013 smo organizirali športni dan – tekmovanje v krosu. Tekmovali so učenci od 1. do 9. razreda. Proga je bila speljana okoli šole (300m).</p> <p>1., 2., in 3. R so tekli 1 krog 4., 5., in 6. R so tekli 2 kroga 7., 8., in 9. R so tekli 3 kroge</p> <p>V zelo tekmovalnem vzdušju in močnem vetru smo po krosu, po triadah podelili kolajne prvim trem učencem. Tekmovali so po razredih, posebej deklice in posebej fantje. Rezultati</p>

11.11.2013	<p>MOJE KROMPIRJEVE POČITNICE</p> <p>Počitnice so tistih nekaj dni, ko si lahko odpočijemo od šolskih skrbi in obveznosti. Nekateri se sicer malo učimo tudi med počitnicami, še posebej, če si vprašani ali če pišemo kontrolno takoj po oddihu.</p> <p>Moji počitniški dnevi so se začeli tako, da sem še z napol zaprtimi očmi pritavala v dnevno sobo med deseto in enajsto uro. Napol zaprte oči sem imela, ker so me vrgli iz postelje, saj sem predolgo spala oziroma brala. Jaz namreč zelo rada berem, ko se zbudim in preden zaspim. Ker sem dopoldan praktično že zapravila, se moj dan začne komaj po kosilu.</p> <p>PONEDELJEK, 28. 10. 2013</p> <p>Zbudila sem se na zgoraj opisan način. Ups, ta dan ni bilo tako. Zbudili so me ob pol sedmih. Pozajtrkovala sem in že smo se odpravili. Kam, se sprašujete? Vem, da ne boste ugotovili oziroma so za to zelo male možnosti, zato bom prijazna in bom kar sama odgovorila na zastavljeno vprašanje. No, odgovor se glasi: odpotovali smo v kraj v Kamniško Savinjskih Alpah. Ta kraj leži v Savinjski dolini. Imenuje se Solčava. Kmetijo so kupili že dedkovi stari starši, zdaj pa jo urejata dedek in babica, pa tudi mi jima pomagamo. V Solčavo smo se odpravili zato, ker smo morali ozimnico prepeljati v Maribor. Vem, vem. Lahko bi jo odpeljala samo dedek in babica, vendar je ozimnice toliko, da je njun avto premajhen. Najprej smo se lotili solate. Ko je bila solata pripravljena, smo imeli kosilo. Tudi po kosilu smo pripravili še nekaj vrtnin. Ko je bil avto naložen tako, kot že dolgo ne, smo se poslovili. Odpravili smo se v Velenje. Tam namreč živi mamina teta. Tudi njej je bilo namenjeno nekaj ozimnice. Ko smo ozimnico spravili na varno, smo še malo poklepetali in se odpravili domov, saj smo bili že pošteno utrujeni. Domov smo prišli ob sedmih zvečer. Preoblekli smo se, povečerali ter udobno namestili pred televizijo. Televizijo smo gledali do desetih, potem pa šli spat.</p> <p>TOREK, 29. 10. 2013</p> <p>Zbudila sem se na začetku opisan način. Danes se mi je obetal zelo zanimiv dan. V načrtu smo namreč imeli kopanje, zraven pa bi prišli tudi naši prijatelji. Tako je tudi bilo. Ob dveh smo že bili na kopališču Fontana. Z Laro in Tilnom smo se prijetno zabavali, plavali in potapljali. Na žalost pa sta morala onadva iti na rojstni dan, tako da se je naša zabava predčasno končala. Njuna mama pa nam je povedala, da gre še k mojemu stricu in teti. Rekla nam je, da lahko pridemo tudi mi, čeprav se nismo napovedali. Odločili smo se, da gremo. Zdelo pa se nam je čudno, če bi prišli na obisk nenapovedano in še praznih rok. Tako smo se zmenili in poklicali picerijo, da nam pripeljejo pico na dom. Pica je srečno pripotovala in mi smo se je napokali, da še živ dan ne tako.</p>

Domov smo prišli ob pol desetih tako utrujeni, da še pred televizijo nismo mogli sedeti, pa smo enostavno šli spat.

SREDA, 30. 10. 2013

Ker je naša sedežna potrebna menjave, smo morali iti vsaj malo pogledat, kakšne sedežne prodajajo. Šli smo v tri trgovine. Prva je bila Lesnina. Tam vsaj za mene ni bilo lepih kavčev. Mami in atiju jih je bilo vseč kar nekaj. Potem smo šli v Harvey Norman. Tam mi je bila vseč ena lepa sedežna, vendar je bila predraga in po mnenju staršev neuporabna. Pa še sedaj ne vem zakaj. Zadnja trgovina je bil Rutar. Tam je bila ista sedežna kot v prejšnji trgovini ampak je bila še dražja. Po mojem mnenju je bila ta sedežna najboljša. Ker smo bili naveličani hoje po trgovinah, smo se odločili, da gremo v kino. Gledali smo risani film Khumba. Bil je še kar zanimiv, čeprav bi veliko raje šla gledati Barabo2. No, moj tretji počitniški dan se je seveda končal tako, da sem legla v posteljo, prebrala nekaj strani knjige in že sem utonila v sanje.

ČETRTEK, 31. 10. 2013

Obiskali smo grobove naših umrlih sorodnikov. Šli smo na mariborsko pokopališče in pokopališče v Sv. Tomažu. Po televiziji in radiu so se pritoževali, da Slovenci prižgemo veliko preveč sveč kot je evropsko povprečje. Zato smo mi kupili samo 5 sveč, za vsak grob eno. V Trnovcih smo obiskali še babico, sestrično in teto. K njim naj bi prišla tudi stric in teta, vendar smo mi šli hitreje domov, kot sta onadva prišla. Tudi ta dan smo prišli domov zelo utrujeni, pa vendar ne toliko, da ne bi mogli gledati televizije. Ko sem se tega naveličala, sem šla v svojo sobo brat, ampak sem bila tako zaspana, da sem zaspala s knjigo v roki.

PETEK, 1. 11. 2013

Ta dan bi bil skoraj najbolj dolgočasen dan teh krompirjevih počitnic. Zjutraj, komaj sem pozajtrkovala, že me je mama vprašala, kakšen je današnji red učenja. Seveda sem jo razumela, saj sem se javila angleščino takoj po počitnicah, zgodovino in nemščino pa bomo pisali tudi prvi teden po počitnicah. Ampak vseeno mi ni bilo ravno do učenja, pa še počitnice so bile. Z mamom sem se potem zmenila tako, da se bom en predmet učila pred kosilom, ostala dva pa po kosilu. A učenje po kosilu se je prestavilo. Šli smo namreč na sprehod v gozd po kostanje. V resnici do gozda nismo šli peš, kot se za sprehod spodobi, vendar smo se sprehajali po gozdu. Ko sem nabirala kostanje, sem hotela pobrati ježico in iz nje spraviti kostanje, se mi je noga kar naenkrat pogreznila. Tako sem se prestrašila, da me je slišal cel gozd, ko sem zakričala. Z mamom sva potem odkrili, da je jama, v katero se mi je pogreznila noga, lahko pa bi bilo domovanje katere od živali. Kostanje smo si, ko smo prišli domov, skuhal, čeprav sva z bratcem Žanom trdila, da so pečeni dosti boljši. Po odličnih kuhanih

kostanjih, a vendar slabših kot če bi bili pečeni, smo se udobno namestili pred televizijo ter uživali še zadnji dan počitnic.

Seveda je bilo še velik dogodivščin, pa mi mama pravi, da moram končati in da sem tako napisala predolg spis. Počitnice so minile, kot bi pihnil, tako pravi moja babica. Že takoj, ko so se počitnice začele, ali že malo prej sem govorila, da že komaj čakam na nove počitnice. A te bodo komaj čez dva meseca, do takrat pa se bo treba še malo potruditi, tako kot smo se morali, da smo dočakali te, pred kratkim minule počitnice.

Dominika Vrbnjak, 7. a

JESENSKE POČITNICE

Letošnje jesenske počitnice sem preživela zabavno.

Prva dva dneva počitnic sva bili s sestrico Neli pri babici v Mariboru. Pri njej je vedno zanimivo. Tokrat naju je peljala v Mc Donald's. Igrale smo se pred blokom in se zabavale. Torkov dan sem preživela doma in na treningu. Naslednji dan je mene in Neli mami peljala na Ptuj v kino. Tam sva si ogledali hrvaški film z naslovom Skrivnostni deček. Po filmu so otroci, ki so igrali v filmu, prišli v kino in gledalci smo se lahko z njimi pogovarjali. V četrtek smo šli z našimi prijatelji v Muzej krapinskih neandertalcev, kjer smo si ogledali razvoj človeka in prazgodovinske najdbe. Ob koncu ogleda smo si ogledali kratek film o življenju neandertalcev. Potem smo se odpravili v gostišče Kozjak, kjer pripravljajo domače dobrote. Po okusni hrani smo naše prijatelje povabili še k nam domov na Ptuj. Na dan spomina na mrtve smo obiskali pokopališče na Pobrežju in v Vidmu. Na pobreškem pokopališču smo spremljali komemoracijo, v Vidmu pa smo prisostvovali maši in blagoslovu grobov. Tako kot vsako leto na ta dan smo se zbrali sorodniki pri teti, kjer smo se otroci igrali, odrasli pa so se družili. Med vikendom me je obiskala sestrična, s katero je vedno zabavno, tokrat je bilo še posebej.

Počitnice so prehitro minile v druženju, učenju in zabavi.

Teja Turk, 7. a

Med jesenskimi počitnicami se uživala. Vsak dan sem hodila na treninge. Gledala sem televizijo, brala in počivala. Za noč čarovnic sem izdelala bučo in v njej prižgala svečo. V petek, na dan mrtvih, sem s ze

družino odpravila na pokopališče in v cerkev. Ko smo prižgali svečke, smo se vrnil domov. Počitnice so prehitro minile.

Tajda Senekovič, 7. a

Pričele so se krompirjeve počitnice. A zame so prehitro minile. Zato vam bom opisala en dan.

Petek, 1. november 2013

Prvi november je praznik - dan spomina na mrtve. Kot se spodobi za tak praznik, se sveče odnesejo na grobove v spomin na umrle. Jaz in brat Anej sva pri najni teti preživela ta dan in z njo odnesla sveče na grobove. Zvečer pa smo še odšli na sprehod na pokopališče. Nato smo se odpravili še k teti Klavdiji. Tam smo bili do poznih večernih ur. Kasneje pa smo odšli domov. Tako se je končal dan.

Sara Mišić, 7. a

PIŠEMO BASNI

MUCA IN KUŽA

Bil je sončen dan. Na igrišču sta se srečala muca in kuža. Zagledala sta žogo, naenkrat pa sta se oba zagnala, da bi jo imela. Muca je rekla kužku, da je to njena žoga, kuža pa, da je to njegova. Ko sta se tako prepirala, je prišel zajček, vzel žogo in se odšel igrat v gozd. Tako sta kuža in muca ostala brez žoge.

» Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.«

Teja Turk, 7. razred

MAČKA IN MIŠI

Bilo je lepo jutro sredi pomladi. Gospodarica Muca Mica je vsako jutro odšla pomolst svojo kravo. Miška Mini pa je rekla : « Dajmo bratje in sestre, gremo rajat.» Ko pa mačka stopi v hišo in sliši glasbo, reče: « O, miši, že spet rajate. Boste že videle hudiča.» A miši je niso videle in so še naprej rajale. Naslednje jutro se Mica, namesto da gre v hlev, skriva v omaro in čaka, kdaj bodo miši spet rajale. Ko že spet miši rajajo, Mica skoči in jih poje.

Sara Mišič, 7. a

MALI ZAJČEK

Nekega dne se je zbudil zajček v luknji. Bilo je zelo glasno zunaj luknje. Mamica reče malemu zajčku: »Ne hodi iz luknje, zunaj je veliko nevarnosti. Midva z zajcem greva v trgovino. Opozarjam te, ne hodi iz luknje,« in odideta. A zajčka je zelo zanimalo, kaj se dogaja zunaj luknje. Tako je mali zajček odkorakal iz luknje in zagledal ga je lovec in ustrelil.

Nauk: »Bolje, da vedno poslušáš starše.«

Jakob Nemšak, 7. a

JAJCE

Nekega dne sta se nepričakovano srečala lisica in kokoš. Lisica nagovori kokoš: »Kaj pa ti tukaj ?« Kokoš ji odgovori: «Jajce nesem.» Lisica ji hoče jajce izmahniti, ampak ji ga ne more. Prepirata se in prepirata, nato pa pride zajček: »Kako sta? Pa mimogrede hvala.« Zajček je jajce odnesel in ga pobarval. Nastalo je velikonočno jajce. Kokoš in lisica pa sta ostali praznih rok.

Nauk: »Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.«

Jernej Belcl, 7. a

LENA LISICA

Bilo je sredi decembra. Lisica je zmrzovala sredi gozdne jase. Sklenila je, da si bo, takoj ko bo topleje, postavila hišico.

Ko pa je postalo toplo, ji je bilo tako vroče, da si je rekla: »Kaj si bom sedaj hišico zidala, ko pa je tako vroče!« in tako si hišice ni naredila.

Ko pa je spet prišla zima in ledeno mrzlo vreme, je lisica spet zmrzovala in obžalovala svojo lenobo v vročih mesecih.

Če bi si lisica spomladi sezidala hišico, pozimi ne bi zmrzovala.

NAUK: «Če boš len, boš to še kako obžaloval.»

Dominika Vrbnjak, 7. a

O ZAJČKU, PSU IN MAČKU

Nekega dne sta živel pes in mačka. Bila sta dobro prijatelja. Skupaj sta se igrala in skupaj sta delala domačo nalogo. Nekega jutra sta se odločila, da se gresta v gozd igrat. Zraven sta povabila tudi zajčka. A zajček je moral najprej narediti domačo nalogo. Zato sta mačka in pes odšla v gozd. V gozdu sta našla lešnik in sta se prepirala, kdo ga bo pojedel. Ko je zajček prišel v gozd, je videl, da imata lešnik in tudi on si ga je zaželel. Skočil je, potem pa je mačku in psu vzel iz roke lešnik ter ga pojedel. Mačka in pes sta bila zelo jezna na zajčka. Vsakič, ko sta šla v gozd, sta si lešnik razdelila, preden je prišel zajček.

Kjer se prepirata dva tretji dobiček ima.

Tajda Senekovič, 7. a

22.11.2013

ISKANJE IN PREPOZNAVANJE INVAZIVNIH RASTLIN V KORENI IN NA KMETIJI LENIČ

V četrtek, 17. oktobra 2013, se je deveti razred odpravil na odkrivanje novih rastlin. Najprej smo na spletu poiskali kakšne rastline, ki niso avtohtone, ampak smo jih sami nasadili tukaj. Nato smo se odpravili na teren iskat invazivne rastline. Invazivne rastline so tiste, ki niso tukaj že od nekdaj, ampak smo jih prenesli k nam iz tujih držav. Nekatere invazivne rastline so nadležene, nekatere pa ne. Prva invazivka, ki smo jo zagledali, je bila pri vrtcu. To je bila ameriška nebina. Spominja nas na nekakšno marjetico.

Pot smo nadaljevali proti kmetijski zadrugi. Vreme je bilo na naši strani in bilo je lepo sončno. Z veseljem smo hodili in raziskovali. Imeli smo res srečo, ker smo ob cesti in ob zadrugi našli polno invazivk.

Po odkritju teh invazivk smo se navdušeni odpravili proti kmetiji Lenič. Ampak tudi med potjo nismo imeli miru in smo vneto iskali invazivke. Nekaj smo jih tudi našli.

Ob prihodu na kmetijo Lenič so nas veselo pozdravile race.

Gospa Irena nam je pokazala še veliko drugih invazivk in nam tudi kaj več povedala o njih. Izvedeli smo, kako jih lahko krčimo, ker se nekatere zelo razrastejo in kako so nekatere lahko koristne, kot na primer topinabur. Na vrtu lahko delajo senco rastlinam, ki jo potrebujejo. Pri njej na vrtu in na obrobju gozda smo našli še kar nekaj invazivk. Ker pa samo bili pridni, pa smo še dobili darilo. Gomolje topinabura.

Imeli pa smo tudi spremljevalce ob iskanju. Psička Pika in muca sta se igrali in tudi nam občasno ponagajali. Obiskala nas je tudi kakšna kokoš, ampak je raje zbežala od nas, ker smo bili zelo umazani. Vreme nam je ob odhodu malo ponagajalo, saj je malo deževalo, ampak tudi dež ni pokvaril našega veselega in zabavnega vzdušja. Eni so pozirali,

	<p>drugi nabirali orehe in tretji pa so se zabavali. Z zanimanjem pa so nas pogledale tudi ovce.</p> <p>Ta naravoslovni dan je bil zelo super. Bil je zelo poučen in zabaven. Želimo si še veliko takšnih naravoslovnih dni.</p> <p>Anja Simonič, 9. razred</p>
10.10.2013	<p style="text-align: center;">OTVORITEV KULTURNE DVORANE V KORENI</p> <p>Občina Duplek je s pomočjo evropskih sredstev zaljučila z obnovo in prizidavo doma v Koreni. V petek, 4. 10. 2013, je potekala svečana otvoritev Kulturnega doma. Slavnostni govornik je bil župan Občine Duplek Mitja Horvat, ki je poudaril pomen dvorane in njen vpliv na kulturno dogajanje v občini. Program so popestrili tudi učenci naše šole: Trio Škofičke – šolski ansambel, Aljaž Bezjak na harmoniki in Žak Petrič Grajfoner na klarinetu. Ob zanimivi projekciji smo si lahko ogledali gradnjo doma v preteklosti in tudi današnjo obnovo. Sledil je ogled obnovljenih prostorov, pogostitev in druženje ob domači glasbi. Bilo je zelo prijetno.</p>
30.9. 2013	<p>PRINCESA IN DEČEK</p>

Nekoč pred davnimi časi je živel reven deček. Živel je s hudobno čarovnico, ki se je pred njim delala prijazno, drugače pa je bila zelo hudobna. Dečka je imela zaprtega v majhni hiški. Samo včasih ga je spustila na svež zrak.

Na drugi strani gozda pa je stalo veliko in prečudovito kraljestvo, v katerem sta živela kralj in kraljica s hčerjo. Princesi so iskali snubca, s katerim se bo poročila in živela ter kraljevala kraljestvu. Snubci, ki so hodili na kraljestvo in snubili princeso, so bili samo iz visokih kraljevih družin. Uboga princesa je vsa zdolgočasena sedela na prestolu in jih vse zavračala.

Ko je zlobna čarovnica nekega dne dečka izpustila iz majhne hiške, je sam pri sebi sklenil, da bo tokrat šel v gozd. Hodil je in hodil in ko je prišel na konec gozda, je zagledal kraljestvo. Prišel je do vrat, kjer je vprašal nekega snubca, kaj se dogaja. Snubec mu je vse razložil. Ko je deček to slišal, se je tudi on postavil v vrsto ter čakal. Končno je prišel na vrsto in ko ga je princesa zagledala, se je takoj zaljubila vanj.

Ampak vedela je, da se ne more poročiti z njim, ker je reven kot cerkvena miš. Šla je v sobo ter začela bridko jokati. Iz njenega najljubšega parfuma je prišel duh, ki ji je na posteljo dal majhno stekleničko ter ji povedal, da če v pijačo njenih staršev zlije samo tri kapljice te tekočine, bosta začarana in dovolila ji bosta, da se poroči z dečkom, ki ji je všeč. Ampak če zlije preveč tekočine bosta njuna starša umrla in ozdravi ju le to, da se poroči z nekim drugim snubcem.

Zjutraj je šla princesa v kuhinjo ter v vsak kozarec zlila le tri kapljice te tekočine. Vodo je odnesla staršema.

Spila sta čarobni napitek. Takoj sta se strinjala, da se lahko poroči, s katerim snubcem želi. Princesa in deček sta se poročila in srečno živela do konca svojih dni.

Eva Štuber, 6. a

30.9. 2013

ČAROBNA ZLATA JABOLKA

Nekoč pred davnimi časi, za sedmimi gorami je rastlo drevo, katerega sadeži so bili čarobni. Bila so zlata jabolka, ki so imela moč podaljšati življenje.

Ta jabolka so bila last čarovnika, ki je ustrahoval ljudi. Da do teh jabolk ni mogel nihče priti, je postavil sedmoglavega škrlatnega zmaja, ki je pojedel vsakega, ki se je jabolkom približal. Okoli jablane je tudi posadil strupeno trnje, s katerim se je zmaj preživljal. Ker pa je čarovnik ustrahoval ljudi, je kralj razglasil po vsej deželi, da bo dal svojo hčer za ženo tistemu, ki bo pobral vsa jabolka z drevesa. Snubci so prihajali od blizu in od daleč, da bi lahko dobili jabolka in z njimi prelepo kraljevo hčer, ampak nikomur se to ni posrečilo. Čez nekaj dni pa je priletel velik prelep ptič, ki pa je kralja nagovoril s čudovitim glasom : „ Mogočni kralj, prosim pusti mi, da odletim tja, poberem vsa jabolka in vam jih prinesem.” Ta pa mu je odgovoril: „ Kako naj vem, da mi jih boš prinesel, če si samo ptič.” Ptič je kralju povedal, da ni navaden ptič in mu razložil svoj načrt. Kralj je tvegala in mu dal možnjo zlatnikov, kot mu je ptič naročil. Ptič je odletel iz gradu in se je napotil proti

drevesu. Ko je prispel, je vrgel vrečo zlatnikov v zmaja, ki pa je bil velik skopuh in jih začel mrzlično pobirati. Med tem časom je ptič pobral vsa jabolka z drevesa in hitro odletel nazaj v grad. Jabolka je vrgel pred kralja, ki jih je bil zelo vesel in ko je čarovnik ugotovil, da so jabolka izginila se je tako razjezil, da se je kar razpočil od jeze. Medtem pa je kralj jabolka vrgel v peč, da so se stopila. Kraljična je poljubila ptiča v zahvalo in glej spremenil se je v prelepega princa.

Poroka je trajala štiri dni in štiri noči. Tam sem bil tudi jaz, jedel sem z zlatega krožnika in pil iz zlatega keliha. Mogoče živita še danes, kaj veš.

Jure Kovačič 6. a

24.9. 2013

TRIGLAV - PONOS SLOVENIJE IN TISTI, KI SO STOPILI NA VRH

Dolgo sem si želela, da bi šla na vrh Triglava. Predvsem pa lansko leto ko je ati šel prvič, sem že želela in hotela zraven. A ati še takrat ni vedel, kakšna je pot in zato me ni upal vzeti zraven, je pa mi obljubil, da bo šel še enkrat z mano, če bo videl, da je to možno. Ko je bil na vrhu Triglava mi je sporočil, da bo šel še enkrat na Triglav, seveda z mano. Topa me je še dodatno navdušilo, da bom tudi jaz postala prava Slovenka. Ko je ati prispel domov, smo se dogovorili, da gremo tako, j ko bo to mogoče. Žal pa je nekoliko ponagajalo vreme, počitnic je bilo konec in seveda s tem tudi pohoda na Triglav.

Ojoj, še leto dni bom čakala, sem razmišljala, preden gremo. A leto je bilo hitro naokrog in zato sem atiju začela zelo hitro težiti, naj rezervira nočitev v planinskem domu. Skoraj sem že obupala, da spet ne bom šla, a sledilo je presenečenje za en teden, to je prva nedelja v mesecu avgustu, gremo na Triglav. Končno gremo na Triglav, sem si mislila, hkrati pa me je tudi postalo prijetno strah, kako bo, kaj me vse čaka. Sledile so kratke kondicijske priprave. Vsak dan sem z bratom in mamom hodila več kilometrov in nabirala kondicijo, da bom lažje premagovala ovire. V soboto, dan pred odhodom, smo si vse pripravili za nedeljski pohod na Triglav. V nedeljo zjutraj ob štirih smo veselo vstali (jaz, brat, mama in seveda ati) ter se podali na pot. Na pohod pa seveda nismo šli sami, zraven je bil tudi bratranec, njegova mama in ati. Dogovorjeni smo bili, da se dobimo na bencinski črpali in nato smo skupaj pot nadaljevali do Rudnega polja, od koder smo začeli vzpon na Triglav. Preden smo začeli, smo se primerno obuli, najedli in nato veselo krenili. Izbrali smo lažjo, a zato tudi daljšo pot. Ko smo premagali prva dva vzpona, smo si malo odpočili in se tudi okrepčali z okusnimi sendviči. Takoj po počitku in nekaj minutah hoje, smo prišli do hladne pitne vode. Ker je bila voda hladna in zelo dobra, smo si napolnili plastenke. Pred nami je bil spet krajši vzpon in nato dobri dve uri povsem enostavne hoje. Vendar pa je bilo sonce tisto, ki nam ni prizanašalo in nas je neusmiljeno grelo. Zato smo po dveh urah hoje komaj čakali, da pridemo do prve planinske kočice, Vodnikov dom, kjer smo si spet natočili svežo vodo, se okrepčali z malico in seveda imeli čudovito sladico, palačinke s čokolado. Pot se je spet nadaljevala, postopoma smo se pričeli vzpenjati, bilo je že precej skal in hoja je postala nekoliko zahtevnejša. Po uvodnih

težjih vzponih je bilo spet nekoliko lažje, nakar je sledil precej zahteven, a ne nevaren vzpon do doma Planika, kjer smo tudi prespali. Bili smo že precej utrujeni in misleč, da smo že prispeli do prvega cilja, a je bilo še vedno kar nekaj minut vzpona do doma. Končno smo tu, dom Planika pod Triglavom. Opazovali smo naokrog, razgled oziroma pogled je bil čudovit, a kljub vsemu lepemu je bila utrujenost premočna, zato smo še enkrat hitro malicali in se počasi odpravili spat. Stvari, ki smo jih imeli zraven, smo odnesli v sobo, tam smo se tudi umili, seveda z robčki, kajti vode v planinah ni. A bilo je doživetje, ki ga ne bom pozabila, tudi WC-ji so bili nekaj posebnega, kar še nisem videla. Večer je bil hladen, zato smo oblekli dolge hlače in jakne, nato pa smuk v posteljo. V ponedeljek ob 5.30 sem bila že budna in nestrpna, čaka me še zadnje dejanje, končno vzpon na Triglav. Na vrh Triglava se nas je odpravilo le pet, vendar je malo pred vrhom malega Triglava brat želel nazaj, tako da je ati šel nazaj dol, po nekaj metrih vzpona pa si je premislil še bratranec. Tako da sem morala počakati mojega in bratrančevega atija, da se vrneta, da gremo naprej. Po vseh dogodivščinah smo le nadaljevali pot do malega Triglava in nato še do Aljaževega stolpa na Triglavu. Pot je postajala vedno bolj zanimiva in zahtevna. Ostro skalovje, klini in seveda nepogrešljive jeklene vrvi. Že se približujemo cilju, sploh nisem verjela, da je to res » TRIGLAV« tu sem Aljažev stolp, gledam, opazujem, a je to res, ja, pa je res ! Seveda smo se slikali, napravili smo nekaj čudovitih fotografij in nato je sledil krst, ker sem bila prvič na Triglavu. Krstil me je ati z roko, ker vrvi nismo imeli zraven, a seveda tudi to je veljalo. Postala sem prava Slovenka! Sledila je pot do Planike in nato do Rudnega polja, kjer smo imeli avtomobile. Pot navzdol ni bila nič posebnega, treba je bilo biti pazljiv, kajti noge so postajale težke in utrujene. Doživetje je bilo enkratno in nepozabno, bila sem na vrhu, kam si marsikdo ne upa ali pa ne more, postala sem prava Slovenka. Zato še samo čakam, kdaj bom vzpon ponovila, se že veselim!

Daša Kokol, 9. a

OBISK SPLITA

Letos sem bila s teto na križarjenju. Predzadnji dan smo bili v Splitu. Že nekaj časa sem očeta pregovarjala, da bi šli na izlet v Split, ampak nismo nikoli šli.

Z ladjo smo se ob deveti uri zjutraj zasidrili v pristanišču. Zajtrk sem prespala, ker sem malo ponočevala s prijateljico. Ko sem vstala in se uredila, smo se izkrkali in odšli na ogled mesta. Zagledali smo panoramski avtobus. Malo smo se pozanimali in avtobus je peljal okrog Splita, da smo si ga lahko ogledali. S teto sva se

usedli na koncu, ker je bil zelo lep razgled. Peljali smo se po rivi, videli najlepšo plažo v Splitu, star del mesta in še več. V Splitu sem si vedno najbolj želela ogledati stadion Hajduka. Peljali smo se mimo. Bila sem tako vesela, da sem ga slikala vsaj desetkrat. Potem smo se peljali še do narodnega parka Marjan. Izlet po Splitu je bil voden v angleškem jeziku. Moja teta na žalost ne razume angleški, zato sem ji morala eno uro prevajati v slovenščino, kar mi je kar dobro uspevalo. Ko je bilo izleta konec, smo odšli še malo po ulicah in kupili razglednice. Ura je bila okrog pol enih popoldan in jaz še vedno nisem nič jedla. Usedli smo se na rivi in naročili banana split.

Ta izlet v Split mi bo vedno ostal v spominu, posebej zaradi tega, ker sem za zajtrk jedla banana split. Če bo možnost, si ga bom še enkrat ogledala, ker je Split res zelo lepo mesto.

Anja Simonič, 9. a OŠ Korena

MOJE POČITNICE

Juhu, končno konec šole. Nimajo vsi enakih počitnic. Nekateri gredo na morje večkrat, nekateri nikoli. V roku dveh tednov sem morske radosti doživela dvakrat. Opisala vam bom dogajanje v Turanju s teto in stricem. Dan pred odhodom sem se poslovila od staršev in brata ter odšla prespat k teti. Malo mi je bilo hudo, po drugi strani pa sem bila polna pričakovanj. Zjutraj smo se zbudili ob štirih, pozajtrkovali, se oblekli in krenili na pot. Vozili smo se tri ure. Apartma je bil lep in velik ter v neposredni bližini morja. Uh, kako fino. S čolnom smo se vozili kopat na Pašman, zaradi valovitega morja se je marsikdo počutil slabo vendar sreča, nihče ni bruhal. Na trdnih tleh Pašmana so se naši želodčki hitro umirili. Odrasli so se sončili in lovili ribe, mi otroci pa smo čofotali in nabirali školjke. Z izletniško ladjo smo si ogledali Kornate- biser Jadrana. Res enkratno doživetje, saj smo videli edinstveno slano jezero. Dnevi so minevali, čas smo si krajšali tudi z vožnjo pedolina, katerega so seveda poganjali odrasli.

Ker se vse lepo enkrat konča, se je tudi to doživetje zaključilo. Komaj že čakam na naslednjo dogodivščino- v jeseni šola v naravi- Fiesa.

Amanda Žižek, 7. a

PRI ATIJU NA POČITNICAH

Bilo je jutro ... in ati me je vprašal, če bi šla šolat neko pasmo večjo od nemške doge. Seveda sem bila zelo zagreta za to in sem rekla, da bi šla z veseljem. Rekel mi je, naj oblečem oprijete hlače, kratko staro majico in teniske. Malo sem se čudila zakaj tako, ampak ne za dolgo, saj sem bila preveč vesela. Peljala sva se iz Črnuč v Medvode, kjer sem videla poslopje Gostilna išče šefa, seveda sem ga tudi slikala. Od tam naprej pa sem

videla zelo dosti kmetij s konji. Na daleč sem zagledala veliko šolo jahanja. Atija sem prosila, če bi lahko šla vsaj za minutko pogledat konje. Zavila sva na dovoz. Ravno ko sva prispela, sem zagledala zelo lepega svetlo rjavega konja v maneži. Ati je na daleč pokimal jahačici, ki se je ravno kar pogovarjala po telefonu. Malo sva čakala, jaz pa sem se med tem tresla od navdušenja. Ati mi je povedal, da ji je ime Katja in da je veterinarika. Zelo sem se čudila, da jo pozna, saj mi ni nič povedal. Ko je Katja končala pogovor, sta se z atijem pozdravila in odpeljala naju je za hišico, kjer sem videla temno rjavega konja. Z nasmehom na obrazu mi je povedala, da je to moj konj za dve uri. Otrpnila sem. Pogledala sem atija, nato Katjo in potem še enkrat konja. Pogled se je ustavil pri atiju in Katji in ju vprašala, če resno mislita. Pokimala sta mi in že sem skočila atiju v objem, ki ni bil dolgi, saj sem šla še objet konja. Katja mi je povedala, da mu je ime Blisk in da je 1999 letnik. Bil je pravi lepoteč. Sama sem ga očistila in osedlala, si nadela čelado in že sva bila v maneži. Ko sem bila na njem, sem se cela tresla od presenečenja in sreče. Jahala sem ga čisto sama, vendar me ni kaj dosti ubogal, saj je bil malo len in trmast. Vseeno mi je bilo všeč. Ati me je samo slikal, jaz in Blisk pa sva mu pozirala. Tisti dve uri je minilo kot dve minuti. Nisem želela iti s konja, saj obožujem ta občutek na konju. Novica, da bom še šla tja z atijem v tistih osemnajstih dneh je bila prekrasna. Zato sem z malce večjim veseljem Bliska razjahala, nato pa še razsedlala in očistila. Peljala sem ga v hlev v njegov boks, kjer sem mu dala hrano in priboljške, saj je bil zelo priden. Morala sem se za nekaj dni posloviti od Bliska in Katje. Ni mi bilo prehudu, saj sem vedela, da ju bom ponovno videla čez nekaj dni.

Tisti dnevi, ko sem pa še jahala, so bili prekrasni in nepozabni. Zelo ju pogrešam in upam, da se bomo še kdaj videli.

Katarina Brglez, 9. a

VZPON NA TRIGLAV

Zjutraj ob približno 6. uri smo vstali, se oblekli in najedli. Opremo smo si že pripravili prejšnji dan, tako da smo lahko zjutraj takoj odšli. Do Rudnega polja, ki je planina na veliki gozdni jasi pod Viševnikom na Pokljuški planoti, smo se vozili dve uri in pol, saj smo se med vožnjo večkrat ustavili. V Rudnem polju smo se opremili kot se spodobi za hojo v hribe. Polno opremljeni smo se odpravili daleč stran od brezžičnega interneta in dobrega signala. Hoja do Planike se je vlekla kot lajna, ker smo vsi ne vedoč, koliko poti je še

pred nami odšli na pot razen nekaterih izjem. Prej kot v Planiki smo se ustavili za rehabilitacijo v Vodnikovem domu. Palačinke so bile izjemno okusne! Z malo več energije smo se odpravili naprej do najbolj strmega dela in po težkih mukah prišli do Planike. Prepotene majice smo dali sušit in oblekli suhe. Umivali smo se kar z vlažno brisačo in vlažilnimi robčki. Posebno presenečenje za skoraj vse je bil WC na prostem in to ne kar navaden ampak tako rečeno "na štrbunk". Ob 7. uri zvečer smo že vsi skoraj spali od utrujenosti in pa zaradi tega, kar še nas je oz. me je čakal bolj psihično kot fizično težak vzpon na vrh samega Triglava. Jaz osebno sem prvič šel na Triglav, predstavljajoč, da ne bo tako težavno. No, torej naslednjo jutro smo se zaradi slabega spanca (mraza) zbudili vznemirjeni na zadnji vzpon. Na Triglav smo skoraj vsi šli brez nahrbtnikov razen botra, ki pa je tudi imel vrv, s katero je privezal sina, ki je star 8 let. Na začetku se je še zdelo vse vedu: ni bilo zelo strmo, nič ni pihal veter in še kar zabavno je bilo. Čez čas se je vse spremenilo, območje je postalo bolj strmo in veter je bolj pihal. Prišli smo do približno pol malega Triglava, nakar si bratranec zaradi straha pred višino ni upal dalje. Odločili smo se, da boter gre z njim dol in potem pride nazaj, mi pa ga počakamo. Počakali smo ga in šli dalje. Ne vraga, ko me zagrabi panika in tudi jaz hočem iti dol približno na malem Triglavu. No, torej grem jaz sam dol previdno zaradi strahu, ki me je presenetljivo po spustu minil, ostali pa so šli dalje. Če bi še imel tisti čas eno možnost, bi šel nazaj gor, ampak je že bilo prepozno. Vsi so prišli na Triglav razen mene, jaz sem počakal v koči pripravljen da odrinemo dol. Ko so prišli, sem bil malo ljubosumen in jezen na sebe. Spust je bil lažji kot pa vzpon na hrib pred Planiko, seveda ker smo začeli s spustom. Utrujeni smo hodili počasi dol, ampak ker sem še imel dosti energije, sem se odločil, da bom šel sam dalje in tako sem skoraj do Rudnega polja tekkel po potkah in gozdu. Končno sem prišel na cesto, ampak nisem vedel kam naj zavijem, zato sem vprašal mimoidoče, ki pa so me tudi popeljali do Rudnega polja. Tam sem počakal ostale. Ko so prišli, smo nekaj pojedli. Tujca, s katerimi smo bili sosedi v hiši na Planiki, sta naju prosila, da ju zapeljemo do Bleda, ker sta vedela, da gremo mimo njega. Ženska je bila Čehinja, moški pa Slovak. Pogovarjali smo se malo po nemško, malo po angleško. Izleta je bilo konec ob približno ob 7. uri zvečer.

Žan Štefanec, 9. a

17.9. 2013

Moje počitnice v Parizu

Letošnje počitnice so pri nas potekale malo drugače. Namesto na morje smo se z avtomobilom odpeljali v Pariz. Glede na to, da smo se peljali z avtom, nas je čakalo veliko doživetje, ki je trajalo štiri dni.

Začelo se je že v ponedeljek. Vsak si je pripravil nekaj zase za pot. Jaz sem se oskrbel z različnimi igrkami, saj je bila pot zelo dolga. Starši so poskrbeli za ostale stvari. Naša pot se je začela ob treh zjutraj in je trajala

dolгих 13 ur. Večkrat smo se na poti ustalili za počitek in malico. Pozno popoldan smo prišli v hotel in razpakirali kovčke, se uredili za spanje in hitro zaspali. Naslednji dan smo vstali že zelo zgodaj, saj smo si želeli ogledati zanimivosti Pariza. Začeli smo z Eiffelovim stolpom. Ko smo prišli do tja, me je obšla groza, ker se mi je zdelo, da bomo čakali celo večnost. Vendar smo hitro prišli na vrsto.

Ko smo prišli na drugo opazovalno ploščad, me je zmrazilo od straha, saj nisem navajen take višine. Na sam vrh nismo prišli, saj se do tja pride samo z dvigalom, ki pa trenutno ni obratovalo, kar je nama zelo ustrezalo. Ko smo prišli dol, smo se odpeljali z ladjo po reki in si ogledali sedem znamenitosti. Po celodnevem ogledu smo bili že zelo lačni in utrujeni.

Naslednji dan smo si ogledali noterdamsko cerkev. Zdela se mi je ogromna in prelepa že od zunaj, kaj šele od znotraj. Kupil sem si kovanec, ki ga imam za spomin na to cerkev. Ogledali smo si še Slavolok zmage in se sprehodili po Elizejskih poljanah. Zadnji dan smo si ogledali letališče in se nato kar odpravili proti domu. Ko sem se spomnil, kaj nas čaka, me je začela boleti glava, saj je bilo do doma spet dolgih 13 ur.

Domov smo se vrnili ob enih zjutraj. Kar malo strah nas je bilo, saj je bila cesta za razliko od Francije popolnoma prazna. Ostali so le spomini, ki pa so zelo lepi. Upam, da si bomo še kaj tako zanimivega ogledali.

Kovačič Jure, 6. razred OŠ Korena

17.9. 2013

Moje počitnice

Zjutraj sem se zbudila zelo zgodaj. Pripravila sem se, se najedla in vzela še zadnje stvari. Z družino smo se odpravili proti avtu. Stvari smo dali v prtljažnik, se usedli v avto in se odpravili proti termam Čatež. Pot je trajala okoli 2 uri, mogoče še več, saj smo se ustavili v trgovini in si kupili sendviče. Ko smo prispeli sem videla veliko toboganov in preprosto obožujem tobogane. Odpeljali smo se k prijateljem v bližnji kamp. Tam smo si odložili stvari in se pripravili za kopanje. Ko smo prispeli, smo se moja prijateljica Neli, moja sestra Aneja in jaz hitro preoblekle v kopalke in šle v bazen z valovi. Bilo je zelo zabavno, saj smo se veliko potapljale, skakale iz skakalnic, se vozile po toboganih in plavale. Šle smo še v vroč bazen (džakuzi), da se malo segrejemo. Kar naenkrat je začelo zelo pihati in deževati. Hitro smo pobrali naše brisače, saj je vse odpihnilo. Ker je bilo zelo pozno, smo se odločili, da prespimo pri prijateljih. Bila sem zelo vesela. Zvečer smo šle na igrišče in se igrale. Potem je postalo mrzlo, zato smo šle v "hišico" in se oblekle v pižamo. Ker smo bili lačni, smo si naročili pico in bila je zelo dobra. Potem smo še malo brale knjigo in bile na tabličnem računalniku. Zjutraj sem se zbudila okoli 10. ure. Ko smo se oblekli in najedli, smo spakirali stvari in šli proti domu. Še malo smo si ogledali indijansko vas in hišice na vodi ter se skupaj slikali. Potem smo šli skupaj na pijačo. Ko smo prispeli domov, smo si umili zobe in telo preoblekli ter se odpravili v postelje.

14.9. 2013

SPREJEM PRVOŠOLCEV

V šolskem letu 2013/14, so 2. septembra šolski prag prvič prestopili prvošolci, kjer sta jih svečano sprejela g. ravnatelj Darko Rebernik in župan občine Duplek Mitja Horvat. V spremstvu učiteljice in staršev so se pogumno odpravili v učilnico.

Nekaj utrinkov ob sprejemu najdete na naslednjih fotografijah.

10.9. 2013

FESTIVAL DOBRODOŠLI DOMA

Pod okriljem Urada vlade Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu je potekal v Ljubljani festival DOBRODOŠLI DOMA. Pri tem projektu so sodelovale tri nevladne organizacije: Izselskno društvo Slovenije v svetu, Svetovni Slovenski kongres in Združenje Slovenske izseljenske matice. Festival je potekal od 4. do 6. julija 2013 v Ljubljani. Prišlo je veliko mladih iz Hrvaške, Bosne in Hercegovine, Madžarske, Italije, Argentine in Makedonije.

Tudi naša šola, ki je bila izbrana za sodelovanje kot edina slovenska šola, se je udeležila osrednje prireditve na Kongresnem trgu v Ljubljani. Ponosni smo, da smo lahko sodelovali na tej množični in odmevni prireditvi, kjer smo se predstavili z etnografsko delavnico s pestrim programom za otroke in mladino.

Učenci čebelarkega krožka **OŠ Korena** so v **čebelarški delavnici** z učno didaktično igro s čebelarskimi motivi predstavili avtohtono slovensko čebelo – sivko.

V **likovni delavnici** so se lotili zanimive poslikave panjskih končnic.

Tudi **rokodelska delavnica** je pritegnila pozornost z oblikovanjem in krasitvijo svečk iz čebeljega voska. Predstavili smo tudi šolski montažni čebelnjak, opremljen z AŽ panjem.

Ogledati si je bilo mogoče tudi opazovalni panj s pravimi čebelami. Delo in življenje čebel v panju je predstavil čebelar ČD Markovci Miran Milošič.

Projekt, ki sta ga pripravili in izvedli **Anica Toplak** in **Jadranka Cenc**, sta podprla Mateja in Boštjan Preložnik z medenimi dobrotami in promocijskimi vzorčki medu, za degustacijo medu pa sta med darovala čebelarja Miran in Marjeta Kristovič.

Za prevod zloženke o delovanju čebelarkega krožka in predstavitev šole v angleški in nemški jezik pa je poskrbela **Petra Dovar**.

Če vas je članek pritegnil, si lahko več o Festivalu pogledate na spletni strani

<http://www.dobrodoslidoma.si/>

Ekipa za Ljubljano.

Prispeli v Ljubljano in takoj pričeli z delom.

Prvi "zidaki" postavljeni

Potrebna je natančnost.

Mi gradimo čebeljnjak.

Pozdrav Ljubljeni.

Naš čebeljnjak.

Informiranje v slovenskem, nemškem in angleškem jeziku.

Izdelava svečk in poslikava panjskih končnic.

Počitek v senci.

Obiskali smo filmski muzej.

Tudi "kamnožera" je zanimalo kaj počnemo.

Naše delavnice si je z veseljem ogledala Ministrica RS za Slovence v zamejstvu in po svetu.

Izdelala si je svečko.

Z nami je bila v kinu.